

Arrest

nr. 284 416 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND.VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2022 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 oktober 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 augustus 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een Belg.

1.2. Op 16 januari 2019 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens het in- en uitvoeren en het verhandelen van drugs.

1.3. Op 2 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met het arrest nr. 251 207 van 18 maart 2021 werd dit beroep verworpen.

1.4. Op 29 november 2021 diende verzoeker een aanvraag in voor duurzaam verblijf. Deze aanvraag werd op 3 februari 2022 geweigerd.

1.5. Op 7 september 2022 werd een beslissing genomen tot beëindiging van verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Krachtens artikel 44bis, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf om de volgende redenen:

U kwam op 19.06.2001 aan in België en u diende op 22.06.2001 een aanvraag in voor de hoedanigheid van vluchteling. Uw asielaanvraag werd bij beslissing van 26.06.2001 ontvankelijk verklaard. Bijgevolg werd u ingeschreven in het wachtregister en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie, verlengbaar in afwachting van de beslissing ten gronde van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Op 06.11.2002 werd u aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt op verdenking van diefstal met geweld of bedreiging en opzettelijke slagen en verwondingen. Uw aanhoudingsbevel werd opgeheven op 14.10.2003. U werd uiteindelijk voor deze feiten vrijgesproken.

Ingevolge het aanhoudingsbevel dat de onderzoeksrechter van het Bundesgerichtshof te Karlsruhe op 10.02.2003 lastens u had uitgevaardigd wegens verdenking van lidmaatschap van een terroristische organisatie, werd u op 23.01.2006 opnieuw aangehouden toen u het proces-Erdal bijwoonde en u werd op 24.01.2006 opgesloten in de gevangenis van Brugge met het oog op uw uitlevering aan Duitsland. Gezien de grond van de voorlopige hechtenis de deelname was aan een uiterst zware criminele daad (zie infra) diende de toenmalige Minister voor Asiel en Migratie op 24.03.2006 een verzoek voor advies in bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in toepassing van artikel 52 bis van de wet van 15.12.1980, met het oog op uw uitsluiting uit de asielprocedure en u het verder verblijf op het Belgisch grondgebied te ontfangen.

Op 18.05.2006 werd u uitgeleverd aan Duitsland en op 27.07.2006 werd u van ambtswege geschrapt uit de registers van Genk.

Op 02.11.2006 werd u door het Oberlandesgericht Frankfurt am Main veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens deelname aan een terroristische organisatie. Deze feiten pleegde u tussen juni 1998 en 12 februari 1999 in Darmstadt, Aschaffenburg en op andere plaatsen van de Bondsrepubliek Duitsland. U werd op 02.11.2006 vrijgesteld uit de gevangenis van Weiterstadt met het bevel om het Duitse grondgebied uiterlijk op 05.11.2006 te verlaten.

U bood zich op 03.11.2006 aan op het gemeentebestuur van Genk om u opnieuw in te schrijven in het wachtregister en een Attest van Immatriculatie (AI) te bekomen. U werd op 13.11.2006 in het bezit gesteld van een AI, hetgeen verlangd werd in afwachting van een beslissing ten gronde over uw asielaanvraag.

Op 16.12.2009 diende uw advocate omwille van de onredelijk lange asielprocedure een aanvraag tot regularisatie in op basis van art. 9bis bij de stad Genk.

Op 14.03.2010 werd u bij een controle in Nederland aangehouden wegens illegaal verblijf. Gezien uw lopende asielaanvraag verzocht Nederland op 24.03.2010 om uw terugname door België. Dit werd toegestaan op 02.04.2010 en u werd op 12.04.2010 aan de Belgische autoriteiten overgedragen.

Op 10.01.2013 legde u op de gemeente Houthalen-Helchteren een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Belgische onderdane A. E., geboren te Genk op 25.03.1973. Ingevolge uw aanvraag 19ter dd. 18.02.2013 (aanvraag voor verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie) werd u op 30.08.2013 in het bezit gesteld van een verblijfskaart voor een familielid van een Burger van de Unie (F-kaart) geldig tot 19.08.2018.

Bijgevolg werd uw aanvraag 9bis dd. 16.12.2009 b§ beslissing van 25.04.2014 zonder voorwerp verklaard.

Op 05.05.2017 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt op verdenking van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en deelneming aan vereniging (verdovende middelen).

Op 16.08.2017 werd uw wettelijke samenwoning met mevrouw A. E. op eenzijdige verklaring stopgezet in Hasselt

De Correctionele rechtbank van Tongeren veroordeelde u op 17.01.2019 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. invoer van een nader te bepalen hoeveelheid heroïne en uitvoer van niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne met bestemming Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en Hongarije; en aan invoer van niet te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne in Oostenrijk (2 feiten); aan verdovende middelen te hebben verkocht, te koop aangeboden, afgeleverd of geleverd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne (2 feiten); aan verdovende middelen in bezit te hebben gehad, aangekocht, vervoerd, met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, nl. niet nader te bepalen hoeveelheden cocaïne en heroïne; aan deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie met als oogmerk het plegen van misdaden en wanbedrijven. Deze feiten pleegde u tussen 1 januari 2016 en 6 mei 2017. U tekende geen beroep aan tegen dit vonnis.

Op 21.02.2020 kende de Strafvuistvoeringsrechtbank van Antwerpen (hierna: SURB) u het elektronisch toezicht toe. U kwam op 27.02.2020 vrij met een enkelband.

Het CGVS besliste vervolgens op 02.03.2020 om u de vluchtelingenstatus te weigeren en u uit te sluiten van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van uw definitief geworden veroordeling van 17.01.2019. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht in de gevangenis van Hasselt per aangetekend schrijven van 05.03.2020.

Op 03.04.2020 diende u een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RW) tegen de beslissing van het CGVS dd. 02.03.2020, dat verworpen werd bij arrest van de RW dd. 18.03.2021.

Aangezien uw elektronisch toezicht positief werd geëvalueerd kende de SÜRB u op 16.10.2020 de voorwaardelijke invrijheidstelling toe waarop u op 22.10.2020 werd vrijgesteld.

Op 29.11.2021 diende u een aanvraag voor duurzaam verblijf in (F+-kaart) op de gemeente Maasmechelen, dewelke geweigerd werd bij beslissing van 03.02.2022, u betekend door de gemeente Hasselt op 08.02.2022. Uw huidige F-kaart is geldig tot 09.03.2027.

Tussen 06.02.2003 en 15.05.2013 werd u 5 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 180 tot 500 euro voor het rijden zonder verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen (3 feiten) of inschrijving van uw voertuig (2 feiten) en voor inbreuken op de verkeerswet (2 feiten).

Overeenkomstig artikel 62§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft eenieder het recht om gehoord te worden vooraleer jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Uw advocaat, Meester Jan De Lien bezorgde de Administratie op 11.03.2022 een vragenlijst hoorrecht waarin u verklaart Turks en Nederlands te kennen; dat u sinds 19.06.2001 in België bent; u bent niet meer in het bezit van reisdocumenten; u lijdt niet aan een ziekte die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; u bent niet getrouwd of heeft geen duurzame relatie in België; uw zoon K. H. O. woont in Genk op de K. A. x en uw dochter Ö. S. woont met haar gezin op de Z.x in Genk; u hebt geen minderjarige kinderen in België; u bent niet getrouwd en hebt geen duurzame relatie in uw land van herkomst of in een ander land dan België; u hebt nog een broer in Duitsland (K. T.) en een broer (K. T.) en zus (K. N.) die in Turkije wonen; u hebt geen minderjarige kinderen in uw land van herkomst of in een ander land dan België; u hebt geen diploma behaald of beroepsopleiding gevolgd in België; u werkt

als arbeider en lijnoperator bij Konings NV in 3520 Zonhoven; u antwoordt niet op de vraag of u al een vervangingsinkomen of recht op maatschappelijke integratie hebt ontvangen; u antwoordt niet op de vraag of u al in uw land van herkomst of in een ander land dan België heeft gewerkt; u antwoordt evenmin op de vraag of u al opgesloten of veroordeeld bent in een ander land dan België; als redenen dat u niet naar uw land kan terugkeren verwijst u naar het begeleidend schrijven van uw advocaat van 11.03.2022, die stelt dat wanneer de terugleiding onmogelijk is omwille van het non refoulement beginsel, de intrekking van de verblijfskaart eveneens onmogelijk is;

verder verwijst hij naar uw succesvolle tewerkstelling dewelke wordt aangetoond door de voorgelegde loonfiches en wijst hij op de preciaire situatie van uw zoon K. H. O. dewelke momenteel ernstige onderzoeken ondergaat met betrekking tot zijn psychisch welzijn. Hij stelt dat uw zoon al sinds zijn geboorte een ernstige mentale achterstand ondervindt welke zich soms uit in agressie welke moeilijk kan worden gecontroleerd en dat u iemand bent die hem rustig kan houden en helpt bij zijn behandeling.

Tot staving van uw hoorrecht legt u het arrest van de RW dd. 18.03.2021 voor die de beslissing van het CGVS dd. 02.03.2020 tot uw uitsluiting van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus doch met een niet-terugleidingsdausule bevestigt (zie supra), loonfiches van ADECCO voor de maanden mei 2021 tot november 2021 en van Konings NV voor maanden december 2021 tot en met februari 2022, een attest van het psycho-medisch centrum Berkenwinning dd. 01.03.2022 waaruit blijkt dat uw zoon K. H. sinds 15 februari 2022 een psycho-medische begeleiding heeft opgestart naar aanleiding van niet nader gespedificeerde klachten, uw arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als lijnoperator bij de firma Konings NV opgemaakt op 23.11.2021, een attest van gezinssamenstelling van uw dochter Ö. S. dd. 04.03.20

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 22 en een uittreksel van het Rijksregister voor uw zoon K. H. O. dd. 11.03.2022. 'familie- en gezinsleven' niet Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yişit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letiand (GK), § 94).

Momenteel bent u 58 jaar en u verklaarde fn uw hoorrecht van 11.03.2022 dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft In België of het buitenland, noch minderjarige kinderen in België of het buitenland te hebben.

Uit de informatie beschikbaar op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), blijkt dat u op 22.08.1986 in Kirikkaie huwde met T.B., geboren te Koziu op 13.04.1963. Uit dit huwelijk werden uw dochter K. S., ° Izmir op 02.06.1987 en uw zoon K. H. O., * Izmir op 05.10.1988 geboren. Op 12.03.1997 bent u officieel uit de echt gescheiden in Turkije, u verklaarde daarover in uw asielaanvraag dat u van uw vrouw gescheiden bent en van adres veranderde om haar en jullie kinderen te beschermen tegen de represailles van de politie. De facto leefden jullie nog samen in Duitsland en uw (ex-)echtgenote en uw kinderen kwamen op 30.08.2001 vanuit Duitsland naar België om u te vervoegen. ze waren alle 3 in het bezit van een visum C voor 38 dagen, afgeleverd door het Duitse Consulaat-Generaal in Istanbul op 01.08.2001 en geldig van 03.08.2001 tot 10.09.2001. Uw kinderen werden op 25.09.2001 ingeschreven op uw toenmalig adres op de V. x te 3630 Maasmechelen en verkregen als minderjarigen een verblijfsrecht in functie van uw lopende asielaanvraag.

Uw (ex-)echtgenote T. B. meldde zich pas op 01.10.2001 aan op DVZ om een asielaanvraag in te dienen, dewelke op 18.10.2001 ontvankelijk werd verklaard. Op 07.02.2002 schreef Mevrouw T. zich in op uw adres op de H. x te 3840 Borgloon, vanaf 22.11.2002 verhuisden jullie naar Genk en verbleven jullie eerst op de H. x bus 12, vanaf 11.06.2007 op de G. L. x en vanaf 06.07.2012 op de K. A. x, waar mevrouw T. nog steeds woont met jullie zoon K. H. O..

Mevrouw T. diende op 01.09.2005 een regularisatieaanvraag in voor haar en jullie kinderen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Wet van 15 december 1980 dewelke bij beslissing van 14.07.2008 werd ingewilligd met afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit op 26.07.2012.

Op 03.09.2012 verliet u de K. A. x in Genk om in te trekken bij de Belgische onderdane A. E. °Genk op 25.03.1973 op het G. x te 3530 Houthalen-Helchteren.

Op 10.01.2013 registreerde u uw wettelijke samenwoning met mevrouw A. en op basis daarvan verkreeg u op 30.08.2013 uw verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie. Volgens het Rijksregister werd u op 19.12.2016 van ambtswege geschrapt uit de registers van Houthalen-Helchteren en stond u sedert 16.01.2017 ingeschreven op de A. x te 3511 Hasselt, alwaar uw wettelijke samenwoning op eenzijdige verklaring stopgezet werd op 16.08.2017.

Uit uw strafdossier blijkt dat u intussen een relatie had aangeknoopt met de Hongaarse onderdane G. M., ° Targu Secuiesc (Roemenië) op 21.05.1980, gekend bij de Administratie onder OV (...). Zij verbleef in België zonder inschrijving en was één van uw 10 medebeklaagden tijdens uw proces voor de Correctionele rechtbank van Tongeren. We citeren uit het vonnis dd. 17.01.2019 : "Met betrekking tot de drugs wijst de rechtbank op de vaststelling dat de A., waar achtste beklaagde (Mevrouw G.) samen met tweede beklaagde (u) verbleef - de draaischijf was van de cocaïne- en heroïne handel van eerste beklaagde. Grote hoeveelheden drugs werden aangebracht en ter plaatse vacuüm getrokken en verpakt. (...) Iedereen die de woning bezocht en er verbleef was betrokken bij de druggerelateerde activiteiten van eerste beklaagde. Tweede beklaagde (u) wiens gebruikelijke bezigheid het verpakken en transporteren van drugs en geld was, werd hierbij onmiskenbaar geholpen door achtste beklaagde, die ook geobserveerd werd terwijl ze de kenmerkende zakken aan- en afdroeg naar en van het voertuig Hyundai met de verborgen ruimte waarvan werd vastgesteld dat zij ook hier handelingen verrichtte." Luidens het vonnis vergezelde Mevrouw G. u ook bij uw gelei/drugstransporten. Uit het gevangenisdossier blijkt dat u ongestoord bezoek van haar mocht ontvangen in de gevangenis van Hasselt. Uw vorige partners T. B. en A. E. komen niet voor op de bezoekerslijst van de gevangenis. Mevrouw G. kwam reeds op 26.07.2018 op borg en onder elektronisch toezicht vrij. Zij werd voor haar aandeel in de bende op 17.01.2019 veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met 3 jaar probatie-uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Haar huidige verblijfplaats is onbekend. Gelet op uw verklaring hoorrecht van 11.03.2022 besluiten we dat ook uw relatie met Mevrouw G. werd stopgezet. Bijgevolg concluderen we dat deze beslissing geen ingrijpende invloed heeft op de contacten die u eventueel nog met uw ex-partners zou onderhouden.

Wat betreft uw meerderjarige kinderen S. (35 jaar) en H. O. (bijna 34 jaar) stelt het EHRM in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Uw dochter K. S. huwde op 13.10.2011 in Turkije met Ö. B., ° te Genk op 15.08.1986 (Belg sinds 08.10.1998) en draagt sindsdien de naam van haar echtgenoot Uw dochter verkreeg de Belgische nationaliteit op 22.08.2012. Zij woont met haar man en hun 2 kinderen Ö. E. °20.12.2015 en Ö. M. °16.08.2017 op de Z. x in 3600 Genk. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u tijdens uw detentie in de gevangenis van Hasselt van 05.05.2017 tot 27.02.2020 7 keer bezoek kreeg van haar en haar gezin. In het vonnis van de SURB Antwerpen van 21.02.2020 lezen we dat u nog wel de steun van uw dochter en schoonzoon geniet maar dat u niet bij hen terechtkon voor een langdurig verblijf. Zij hebben u ook bijgestaan in uw zoektocht naar uw studio op de V.x in Genk. Deze elementen laten echter niet toe te besluiten dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen u en uw dochter en haar gezin die verder gaat dan de normale affectieve banden.

Uw zoon K. H. O. is Belg sinds 01.10.2012 en woont nog steeds bij zijn moeder T. B. op de K. A.x te 3600 Genk. Hij bezocht u in het begin van uw detentie bijna dagelijks, vanaf 17.09.2017 1 à 2 keer per week en vanaf 12.05.2018 1 à 2 keer per maand. Zijn laatste bezoek in de gevangenis dateerde van 29.12.2019. Hoewel dit erop wijst dat u een sterke affectieve band met uw zoon heeft, laat dit echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw zoon die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Zoals reeds aangehaald, is hij steeds bij zijn moeder blijven wonen op de K. A. in Genk en u bracht uw uitgangsvergunningen en uw penitentiaire verlopen elders door te Hasselt in de A. 25 A02 en het L.x en te Genk op de V.x. Uw raadsman stelt in zijn begeleidend schrijven naar aanleiding van uw hoorrecht van 11.03.2022 dat uw zoon zich momenteel in een precarie situatie bevindt met betrekking tot zijn psychisch welzijn en legt tot staving daarvan een attest voor van het Psychomedisch Centrum Berkenwinning dd. 01.03.2022. Volgens dit attest had uw zoon op 15 februari 2022 een eerste afspraak bij klinisch psycholoog A. Y. naar aanleiding van zijn klachten en ging op 4 april 2022 een psychodiagnostisch onderzoek opgestart worden om te kijken welke kwetsbaarheden mogelijk aan de oorzaak liggen van het huidige probleem. Na afloop van dit onderzoek werd hij doorverwezen naar Prof dr. D. om eventuele medicamenteuze ondersteuning te voorzien en zullen eveneens adviezen gegeven worden betreffende verdere psychologische begeleiding.

Waar uw advocaat opwerpt dat uw zoon al sinds zijn geboorte een ernstige mentale achterstand ondervindt welke zich soms uit in agressie welke moeilijk kan worden gecontroleerd en dat u iemand bent die hem rustig kan houden en helpt bij zijn behandeling, stellen we vast dat dit u er dan toch niet van weerhouden heeft om uw zoon en zijn moeder, T.B., in 2012 te verlaten voor een andere vrouw (A. E. - zie supra) en om gedurende een periode van meer dan 16 maanden regelmatig internationale geld- en drugstransporten uit te voeren binnen een criminele organisatie (zie infra). Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheidszin jegens uw zoon en zijn moeder, die duidelijk in hoofdzaak instaat voor zijn dagelijkse verzorging. Zelfs indien zou blijken dat uw ondersteuning nodig is bij zijn huidige behandeling, hetgeen niet blijkt uit het voorgelegde attest dd. 01.03.2022, is er geen beletsel dat deze ondersteuning verdergezet wordt vermits deze beslissing enkel een einde aan uw legaal verblijfsrecht stelt, en er (althans voorlopig) geen verwijderingsmaatregel jegens u kan genomen worden. Het CGVS oordeelde immers in haar beslissing van 02.03.2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw ernstig gevaar voor de openbare orde, dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar Turkije en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Indien deze beslissing toch enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familielevens in België, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt.

Tot slot vermeldt u in uw hoorrecht van 11.03.2022 dat u nog een broer en zus in Turkije heeft (K. T. en K. N.) en een broer in Duitsland (K. T.). Uw broer T. kwam u ook regelmatig bezoeken in de gevangenis (28 keer, waarvan 4 keer in het gezelschap van zijn vrouw K. N. en zijn zoon K. D. C.). Vermits uw broers en zus in het buitenland wonen en verder niet gekend zijn in België, heeft deze beslissing ook geen invloed op de relatie die u met deze familieleden onderhoudt.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44 bis, §1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd reeds hierboven uiteengezet.

Momenteel bent u 58 jaar oud en verblijft u meer dan 21 jaar in België. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in juli 1997 (u was toen 33) een eerste asielaanvraag had ingediend in Duitsland wegens uw betrokkenheid bij het DHKP-C in Turkije. Ingevolge uw activiteiten voor de Europese vleugel van DHKP-C in Duitsland werd u na verloop van tijd ook gezocht door de Duitse veiligheidsdiensten. U dook onder en keerde uiteindelijk in januari 1999 met behulp van partijgenoten en zonder de afloop van uw asielprocedure af te wachten illegaal terug naar Turkije. U hervatte clandestien uw activiteiten in Istanbul en Izmir en maakte gebruik van tal van valse identiteiten. U merkte dat u nog steeds gezocht werd en dat uw familie onder druk werd gezet. Na twee jaar ontvluchtte u Turkije opnieuw en u kwam in juni 2001 op bijna 37-jarige leeftijd in België aan. U verklaarde zich vluchteling op 22.06.2001.

Uw verblijf in België werd een halfjaar onderbroken toen u in mei 2006 werd uitgeleverd aan Duitsland, waar u op 02.11.2006 veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenisstraf met 3 jaar probatie-uitstel wegens uw deelname aan een terroristische organisatie.

U kwam in november 2006 vrij uit de Duitse gevangenis en u keerde vervolgens terug naar België (zie supra). Duitsland zou al haar informatie over u hebben gedeeld met de Turkse overheid.

Aangezien u na 8 jaar nog geen beslissing had ontvangen over uw hangende asielaanvraag, diende u op 16.12.2009 een aanvraag tot regularisatie in in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 waarbij u een attest van inburgering voorlegde dd. 30.03.2009, waaruit blijkt dat u het onderdeel maatschappelijke oriëntatie volgde en het basisniveau Nederlands niveau A1-Breakthrough behaalde. Dit betreft echter een verplicht traject voor nieuwkomers.

U stelt in uw hoorrecht van 11.03.2022 Turks en Nederlands te kennen maar zowel uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd.17.01.2019 als de vonnissen van de SURB Antwerpen dd. 21.02.2020 en 16.10.2020 blijkt dat u voor de rechtspleging telkens werd bijgestaan door een beëdigd tolk Turks. Met betrekking tot uw opleidingsniveau verklaarde u tijdens uw asielinterview op 22.06.2001 dat u het eerste jaar bedrijfsbeheer hebt gevolgd aan de universiteit van Anatolië en dat u in Izmir een klein jaar als bedrijfsbeheerder hebt gewerkt en anderhalf jaar in Kirikkale bij Cimentas Gaz Beton NV. In uw hoorrecht van 11.03.2022 stelt u verder geen opleiding te hebben gevolgd in België en dat u als arbeider hebt gewerkt. Uit de gegevens van de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat u van 03.04.2007 tot 20.04.2007 als uitzendkracht werkzaam was bij Impact NV in Hasselt van 30.04.2014 tot 17.08.2014 bij Verco BVBA in Heusden-Zolder en van 28.11.2016 tot 21.04.2017 via Actief Interim NV. In het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 16.10.2020 waarbij u de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend lezen we: 'Bij de start van het elektronisch toezicht kon u een IBO-opleiding aanvatten. Na de lockdown omwille van de coronacrisis was het voor de werkgever echter niet meer mogelijk om u nog in dienst te houden. Sindsdien bent u werkzoekende en u wordt hierin ondersteund door de VDAB en het OCMW. Omwille van uw leeftijd en uw gebrekkige kennis van het Nederlands is dit geen evidente zaak. (...) De gevangenisdirecteuren het openbaar ministerie adviseerden negatief omwille van het ontbreken van een tewerkstelling. Ter zitting blijkt echter dat u toch een aanbod heeft bekomen van de firma IZM Invest, dewelke bereid zijn u met een IBO-contract tewerk te stellen. De details hiervan dienen echter nog verder uitgewerkt te worden in samenspraak met de VDAB.' U staat inderdaad voor 1 dag aangemeld in Dolsis op 13.11.2020 bij AIB NV in Kortrijk en uit de gegevens van de Kruispuntbank Sociale Integratie blijkt dat u van oktober 2020 tot mei 2021 kon terugvallen op een leefloon van het OCMW. Van 27.05.2021 tot 30.11.2021 startte u met een IBO-contract via ADECCO Personnel Services NV en sinds 01.12.2021 bent u als lijnoperator aangeworven bij de firma Konings NV in Zonhoven met een contract voor onbepaalde duur. In totaal kunt u over een periode van 21 jaar een tewerkstelling aantonen van 25 maanden. Vermits u in het ANG gekend staat voor misdrijven in verband met de staat van faillissement (zie infra), hebben we opgezocht of u ook als zelfstandige geregistreerd bent geweest, maar we hebben geen officiële activiteit als zelfstandige teruggevonden. Gelet op uw beperkte kennis van het Nederlands en uw korte tewerkstellingsperiode gedurende een verblijf van ruim 21 jaar kunnen we moeilijk spreken van een duurzame verankering in de Belgische maatschappij.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische wetten respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten, U werd in 2003 3 keer door de politierechtbank veroordeeld wegens rijden zonder verplichte aansprakelijkheidsverzekering / zonder inschrijving van het voertuig en in 2009 en 2013 voor verkeersinbreuken. In de politiedatabank ANG staat u verder nog gekend voor schriftvervalsing (PV's HA.X, AN.X, AN.X en TG.X), zware diefstal (PV HA.X), misbruik van vertrouwen (PV's DE.X en BR.20.X), misdrijven i.v.m. de staat van het faillissement (PV's BR.X en AN.X) en inbreuken betreffende de sociale documenten (PV TG.X). Dit wijst onmiskenbaar op uw onbetrouwbare en bedrieglijke persoonlijkheid en dat u lak hebt aan de geldende regels en normen binnen de maatschappij waarin u leeft.

In uw verklaring hoorrecht dd. 11.03.2022 verklaarde u evenmin aan een ziekte te lijden die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Als redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, beroept u zich op het non-refoulement beginsel en de mentale problemen van uw zoon K. H.O., waarbij uw raadsman stelt dat u iemand bent die uw zoon rustig kan houden en helpt bij zijn behandeling (zie supra). Verder stelt uw advocaat dat het uitgesloten is dat u nog feiten zal plegen, dat u duidelijk gere-integreerd bent in de samenleving en dat u het slechte pad hebt verlaten.

Zoals reeds supra werd uiteengezet, wordt niet betwist dat u voorlopig niet kan teruggestuurd worden naar Turkije, gelet op de niet-terugleidingsclausule in de beslissing van het CGVS van 02.03.2020. U verklaarde voor het CGVS dat u nog steeds interpol-geseind staat (code "rood") en dat u in Turkije een gevangenisstraf tussen de 18 en 25 jaar te wachten staat. Waar uw advocaat argumenteert dat wanneer de terugleiding onmogelijk is de intrekking van de verblijfskaart evenmin onmogelijk is, wordt verwezen naar het door hem aangehaalde Artikel 21,2° b) en 3° van richtlijn 2004/83 dat duidelijk stelt dat "de lidstaten de verblijfstitel van een al dan niet formeel erkende vluchteling die een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf mogen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of verstrekken." U tekende geen beroep aan tegen uw strafrechtelijke veroordeling van 17.01.2019 wegens uw betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel, zodat deze veroordeling definitief is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest nr. 272 210 van 3 mei 2022 dat artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn, in geval het non-refoulementbeginsel speelt, in een verplicht uitstel voorziet van het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zoals reeds aangehaald werd, vormt deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf geen beletsel voor uw steun aan uw zoon bij zijn huidige mentale problemen.

Waar uw advocaat stelt dat het uitgesloten is dat u nog feiten zal plegen en dat u het slechte pad verlaten heeft en dat u duidelijk gere-integreerd bent in de maatschappij, merken we op dat u vrij onder voorwaarden bent en u zich bijgevolg dient te onthouden van het plegen van strafbare feiten. Uw strafeinde is pas voorzien op 03.05.2025. Onder uw voorwaarden dient u regelmatig te werken in dienstverband of in eventuele periodes van werkloosheid actief naar werk te zoeken of een opleiding volgen en zodra mogelijk werken in dienstverband en u dient een budgetbegeleiding te volgen bij een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie. We merken op dat u tijdens de weerhouden incriminatieperiode van 01.01.2016 tot 06.05.2017 een 5-tal maanden als uitzendkracht heeft gewerkt, nl. van 28.11.2016 tot 21.04.2017 via Actief Interim NV (zie supra). De gepleegde strafbare feiten tonen een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek. Het gegeven dat u thans vast werk hebt, doet geen afbreuk aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Luidens het vonnis van de SURB dd. 16.10.2020 bent u immers nog in schuld bemiddeling bij het CAW en betaalt u de schulden ingevolge uw veroordeling af. Vermits u voor de SURB verklaarde u dat u bij de feiten betrokken geraakte omwille van financiële problemen en gelet op uw bedrieglijke persoonlijkheid, kan het risico op nieuwe strafbare feiten dan ook niet worden uitgesloten (zie infra).

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijkt geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, uw deelname aan een criminele organisatie en uw financiële situatie kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Zodra u het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel, zal er een toetsing aan artikel 3 EVRM plaatsvinden.

Tijdens uw verblijf in België liep u 1 correctionele gevangenisstraf van 8 jaar en 5 politionele veroordelingen op. Volgens info van de Staatsveiligheid overgemaakt aan de Administratie op 27.09.2010 kwam u voor het eerst in aanraking met het Belgisch gerecht toen u op 06.11.2002 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt toen u samen met enkele andere leden van de organisatie DHKP-C betrokken raakte bij een aantal vechtpartijen. In artikel 7, lid 1, van de organieke wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van 30 november 1998 worden de belangrijkste taken van de staatsveiligheid als volgt omschreven : Art 7. De Veiligheid van de Staat [4, belast met de nationale veiligheid,]4 heeft als opdracht :

1° het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de 'democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door [1 de Nationale

Veiligheidsraad]! of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van [1 de

Nationale Veiligheidsraad]! bedreigt of zou kunnen bedreigen;

2° het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van [1 de Nationale Veiligheidsraad]1 worden toevertrouwd.

In die periode was u een zeer actief militant voor het DHKP-C en werkte u zich snel op tot een belangrijke kaderpositie, waarbij u als verantwoordelijke fungeerde voor het organiseren van betogingen, persconferenties en andere activiteiten en voor het werven van nieuwe leden. Na meer dan 11 maanden voorarrest werd u op 14.10.2003 in voorlopige vrijheid gesteld. U werd uiteindelijk vrijgesproken van de u ten laste gelegde feiten. Sindsdien bent u veel minder actief binnen de organisatie DHKP-C en bekleedt u geen leidende positie meer. U wordt aldus beschouwd als sympathisant van de organisatie.

Toen u het proces-Erdal bijwoonde op 23.01.2006 werd u opnieuw aangehouden ingevolge het Duits aanhoudingsbevel van 10.02.2003 met het oog op uw uitlevering aan Duitsland, dewelke plaats vond op 18.05.2006, u werd er namelijk van verdacht tussen juni 1998 en 12 februari 1999 lid te zijn geweest van een terroristische vereniging binnen de DHKP-C dewelke in 1995 in Duitsland was ontstaan en die erop gericht was de "revolutionaire strijd" van de organisatie op die manier te bespoedigen.

Ze bestraftte de dissidenten en verraders met de dood en handelde gewelddadig overwegend door brandstichtingen tegen Turkse instellingen in Duitsland. Voor de financiering eisten ze giften van Turken die in Duitsland leefden, waarbij ze ook niet terug deinsden voor het gebruik van geweld. Sedert begin 1999 zou de terroristische vereniging binnen de DHKP-C echter niet meer bestaan. Het gebruik van geweld werd stopgezet U was reeds in het jaar 1997 en in de eerste helft van het jaar 1998 als activist werkzaam voor de organisatie. U verkocht in april 1997 de partijkrant in Frankfurt. Eind september 1997 en in december 1997 wendde u zich tweemaal schriftelijk tot de organisatie en smeekte erom actief te mogen meewerken. U leidde vanaf juni 1998 als verantwoordelijke van een comité het gebied Darmstadt/Aschaffenburg/Frankfurt am Main en u was onder andere verantwoordelijk voor de bewaring van de wapens en het gebruik ervan bij de verkoop van kranten of de inzameling van giften.

U nam aan meerdere bijeenkomsten van functionarissen van een hoge rang deel met als doel brandstichting delicten en misdrijven met dodelijke afloop net zoals andere militaire acties van de terroristische vereniging te plannen en voor te bereiden. U werd op 02.11.2006 door het Oberlandesgericht Frankfurt am Main veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens deelname aan een terroristische organisatie. U werd dezelfde dag vrijgesteld uit de gevangenis van Weiterstadt met het bevel om het Duitse grondgebied uiterlijk op 05.11.2006 te verlaten en u keerde terug naar België, waar u het verder verloop van uw asielprocedure afwachtte.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren dd. 17.01.2019 blijkt dat ingevolge een rechtshulpverzoek van Oostenrijk aan België dd. 31.01.2017 op 27.02.2017 een Belgisch strafonderzoek werd opgestart naar internationale cocaïne en heroïnehandel. In het Oostenrijks dossier was u samen met de eerste beklaagde, bendeleider T. M. in beeld gekomen na belastende verklaringen van verdachten T.M. en T.N. en het resultaat van telefoonbewakingsmaatregelen. Het onderzoek in Oostenrijk was gericht op een voornamelijk Koerdische groepering die ervan verdacht werd minstens sedert midden 2016 in grote hoeveelheden verdovende middelen (cocaïne en heroïne) te hebben ingevoerd vanuit Antwerpen en Rotterdam naar Lyon, Berlijn, Keulen en Wenen om ze daar te verkopen. Verder bleek dat de organisatie gebruik maakte van voertuigen die voorzien waren van geheime opbergvakken, die enkel konden geopend worden door het stellen van verschillende handelingen waardoor het ontdekken ervan bij een politiecontrole nagenoeg uitgesloten werd. "TM legde tijdens zijn verhoor van 4 januari 2017 de volgende bekentenissen af. Volgens T. was eerste beklaagde de nummer één van de drugshandel waarin hijzelf ook een rol had. "Y. (tweede beklaagde - u) was een koerier van eerste beklaagde, net zoals A (zesde beklaagde) en T. zelf.

Eerste beklaagde werd in het gezelschap van Y. (tweede beklaagde - u) gecontroleerd in Keulen na een drugstransport. De drugs waren al weg, maar er zat wel 100.000 euro in de auto (VW Passat) verstoppt. De verklaring van T. werd wat dit punt betreft bevestigd door inlichtingen bekomen van EPICC. Op 7 oktober 2016 werd tweede beklaagde (u) gecontroleerd samen met eerste beklaagde, die zich identificeerde als K.F. Tweede beklaagde bestuurde opnieuw de VW Passat, voertuig ook op zijn naam ingeschreven. Tweede beklaagde zou eerste beklaagde opgehaald hebben in Hongarije en via Oostenrijk waren ze op weg naar België. Tweede beklaagde was in Duitsland gekend als lid van de terroristische vereniging PKK. Daarom werden eerste en tweede beklaagde gecontroleerd. In de middenconsole lag een notitieboekje met adressen te Keulen en vermelding van bedragen. Het voertuig VW Passat werd omgebouwd tot een smokkelvoertuig. In de middenconsole werd een verborgen ruimte ingebouwd waarin 7 à 6 kilo heroïne kon opgeborgen worden. Het voertuig werd voornamelijk gebruikt om cocaïne en heroïne vanuit België of Nederland naar Berlijn te smokkelen. Cocaïne kwam van België, Antwerpen. Heroïne kwam van Nederland, Rotterdam. De afnemers namen contact met eerste beklaagde. T. Y. (u) of A. gingen dan de drugs halen in Rotterdam of Antwerpen om ze rechtstreeks naar de bestemming te brengen dan wel ze via België door te sluisen omdat ze nog moesten verpakt worden in een woning. De drugs werden vacuüm verpakt zodat ze niet konden gedetecteerd worden door een drugshond. De koeriers namen ook het geld aan en brachten het naar eerste beklaagde of de leveranciers. T. en de andere koeriers ondernamen smokkelritten naar Keulen, Berlijn, Frankrijk en Wenen. T. verklaarde sinds mei/juni 2016 als drugskoerier voor eerste beklaagde te werken. In diezelfde periode werkte Y. ook voor eerste beklaagde. A. was er een tweetal maanden bij. Er waren twee smokkelvoertuigen; het voertuig van T. en het voertuig VW Passat. Eerste beklaagde ging op zoek naar een Hyundai 35I (hetwelk op uw naam werd Ingeschreven) omdat dit voertuig van een nog grotere verborgen ruimte voorzien kon worden. De Gsm-toestellen van T.N. werden geëxploiteerd. In zijn Gsm-toestellen waren nummers opgeslagen gebruikt door eerste, tweede (u) en derde beklaagde(...)"

Op grond van het In België gevoerde telefonieonderzoek, de bevolen taps en uitgevoerde (technische) observaties werd door de politie tussen gekomen bij een drugsdeal op 5 mei 2017 te Borgerhout, B. waarbij u op heterdaad werd betrapt

De strafrechter van oordeelde: "De schuld van tweede beklaagde (u) aan de tenlasteleggingen D.1, D.2, E.1, E.2 en F.1 staat vast op grond van de vaststellingen en resultaten van het strafonderzoek. Ze wordt overigens ook niet betwist door tweede beklaagde (u) wat betreft de uitvoer van cocaïne naar Duitsland en Hongarije, de verkoop van cocaïne te Genk, te As en elders in het Rijk en het bezit van cocaïne te Genk; te As, Antwerpen en elders in het Rijk. Wel betwist tweede beklaagde (u) de volgende (delen van de) tenlasteleggingen; invoer van cocaïne, uitvoer van cocaïne naar Frankrijk, Oostenrijk, in- en uitvoer van heroïne naar Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en Hongarije, in- en uitvoer van cocaïne en heroïne te Oostenrijk, bezit van heroïne (...) te Genk; te As en te Antwerpen. Tweede beklaagde (u) was betrokken bij de drugsdeal die op 5 mei 2017 plaatsvond in de B. in Antwerpen. Hij (u) bracht eerste beklaagde naar de plaats van overhandiging met zijn voertuig Hyundai, hij (u) overhandigde de sporttassen met geld aan vierde beklaagde en hij (u) ontving van vierde beklaagde een zak met pakketten cocaïne, die naderhand werd gevonden door de politie op de achterbank en in de verborgen ruimte van het voertuig Hyundai waarvan tweede beklaagde (u) de bestuurder was. T.N. - wiens verklaringen geloofwaardig zijn gelet op de ondersteuning die ze vinden in het strafonderzoek - verklaarde dat tweede beklaagde (u) drugs ging ophalen in Rotterdam en Antwerpen waarbij de drugs van Rotterdam gespecificeerd werd als heroïne en de drugs van Antwerpen gespecificeerd werd als cocaïne. T. verklaarde ook nog dat tweede beklaagde (u) instond voor het vacuüm verpakken van de drugs, die - gelet op de verklaringen van T. dat hij voornamelijk heroïne smokkelde - noodzakelijkerwijze ook betrekking heeft op het verpakken van heroïne, die T. ging ophalen o.a. in de A. te Hasselt, woonplaats van tweede beklaagde (u). De verklaringen van T. worden op dit punt ondersteund door het sporenonderzoek dat werd uitgevoerd in de blauwe Fiat Stilo waarvan tweede beklaagde (u) verklaarde dat hij deze aankocht voor kleinere afstanden. Dat het voertuig effectief werd gebruikt om

drugstransporten te doen blijkt uit het sporenonderzoek, namelijk werden in de stoffilters (...) sporen gevonden van cocaïne in de kofferruimte en van cocaïne en heroïne in de verborgen ruimte. In het Gsm-toestel van T. werd ook het nummer van tweede beklaagde (u) opgeslagen zodat mag aangenomen worden dat T.-gelet op zijn specifieke opdracht om heroïne te vervoeren -met tweede beklaagde (u) in contact stond in het kader van de heroïnehandel naar Duitsland, Oostenrijk en Hongarije, Tweede beklaagde (u) verklaarde hierover op 24 augustus 2017 dat hij meermaals naar Hongarije ging met eerste beklaagde en dat T.N. daar ook telkens was om verdovende middelen af te leveren waarbij het om heroïne betrof. Bovendien was tweede beklaagde (u) degene die de drugs (heroïne en cocaïne) vacuüm verpakte in de A.. Tweede beklaagde (u) heeft bijgevolg rechtstreeks meegewerkt aan de drugssmokkel naar alle landen waar eerste beklaagde actief was, namelijk Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk en Hongarije door ofwel transporten te verrichten ofwel de drugs te prepareren voor transport naar het buitenland. De verklaringen van T.N. met betrekking tot het aandeel van tweede beklaagde (u) in de internationale drugshandel worden overigens ondersteund door de overeenstemmende, doch onafhankelijk afgelegde verklaringen van zesde beklaagde en de resultaten van het strafonderzoek. (...) De rechtbank verwijst eveneens naar de observaties en synchroon lopende taps op 31 maart 2017, 1-4-5-6-22-23-25-26-29 april 2017 waarbij tweede (u) en achtste beklaagde (M. G.) bij herhaling verdachte handelingen stelden ter hoogte van de achterzijde van het voertuig Hyundai (...) Meermaals werd vastgesteld dat tweede en achtste beklaagde in het voertuig zakken plaatsten in de verborgen ruimten dan wel zakken uit de verborgen ruimte haalden (...) waarvan is komen vast te staan dat ze werden gebruikt om drugs/geld te overhandigen. Meermaals werd vastgesteld dat zij zich naar de B. te Antwerpen verplaatsten, plaats die werd geïdentificeerd als plaats van overhandiging van drugs/geld. Onderzoek van de zendmastgegevens op het nummer (...) in gebruik door tweede beklaagde (u), toont aan dat het nummer gecapteerd werd afwisselend onder masten te Nederland, Frankrijk, Duitsland, Hongarije, Tsjechië, Oostenrijk en Zwitserland en dit dagelijks of met slechts korte tussenpozen in de periode van 10 september 2016 tot en met 3 maart 2017. Opnieuw bevestigt dit de verklaringen van T.N. Op grond van de voorgaande verklaringen en resultaten van het strafonderzoek, alsook op basis van de telefoniehistorieken, data en gesprekken met de verschillende Gsm-nummers die tweede beklaagde gebruikte (...), alsook de gegevens van het GPS-toestel in het voertuig Hyundai (...), kan geconcludeerd worden tot- minstens 16 transporten drugs/geld over en weer van Antwerpen naar Amsterdam, soms tot twee keer per dag; - minstens 4 transporten naar Frankrijk drugs/geld; - minstens 10 transporten geld/drugs naar Hongarije en Oostenrijk; - minstens 27 transporten drugs/geld naar Duitsland en Zwitserland; en dit in de periode van 6 september 2016 tot en met 5 mei 2017. Zelf geeft tweede beklaagde toe 37 transposen te hebben gedaan voor een totaal van 145 kilogram cocaïne. De verklaringen hebben dan enkel betrekking op drugstransporten terwijl er ook geldtransporten zijn geweest zodat voorgaande vaststellingen van de verbalisanten correct voorkomen. (...) In de tenlasteleggingen D.1, D.2 en F1 is telkens voorzien dat de misdrijven daden van deelneming zijn aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.(...) Tweede beklaagde was rechtstreeks betrokken bij de cocaïne- en heroïnehandel als koerier en verpakker van drugs. Bovendien faciliteerde hij de drugshandel door de woning in de A. op zijn naam te huren en voertuigen met verborgen ruimten op zijn naam te laten inschrijven (twee voertuigen

Hyundai). Het wetens en willens onderhouden van contacten met eerste beklaagde en de respectievelijke bendeleden in combinatie met het leveren van een bijdrage tot het operationeel zijn van de bende (...) verenigen in al hun facetten de constitutieve bestanddelen van het misdrijf van artikel 322 Sw. Onder tenlastelegging 1.1 wordt tweede beklaagde vervolgd wegens tussen 1 januari 2016 en 6 mei 2017 deel te hebben genomen aan de beslissingen van een criminele organisatie te Genk, As en elders in het Rijk; (...) Specifiek wat betreft tweede beklaagde (u) en de lastens hem (u) weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen: - de omstandigheden waarin de woning te Hasselt, A. werd gehuurd; - de inspraak die tweede beklaagde (u) had bij de aankoop van voertuigen die geschikt werden bevonden om verborgen ruimten in te maken; - het gegeven dat tweede beklaagde (u) zich eveneens met de financiën bezig hield, nl. bij afwezigheid van eerste beklaagde was hij degene die het geld in ontvangst nam van drugdeals (...) en het beheerde (...), vijfde beklaagde verklaarde hieromtrent op 19 september 2017 dat hij de cocaïne die hij aankocht bij de eerste beklaagde altijd betaalde aan tweede (u) of derde beklaagde; - de vaststelling dat het nummer van tweede beklaagde als contact werd opgeslagen in de Gsm-toestellen die T.N. gebruikte; - de vaststelling dat tweede beklaagde (u) vaak eerste beklaagde vergezelde tijdens belangrijke druggerelateerde ontmoetingen en afspraken; - de hoeveelheid transporten naar alle landen waar eerste beklaagde actief was; - zijn rol als verpakker van drugs in de woning die hij deelde met eerste beklaagde; - zijn betrokkenheid bij de huur van de woning te As, die hij samen met achtste beklaagde ging opkuisen niettegenstaande ze niet voor zijn verblijf was bestemd en waarvan lopende het onderzoek is gebleken dat dit pand ook dienstig was voor de drugshandel wat de coördinerende rol van tweede beklaagde (u) aantoont. De voorgaande elementen tonen allen reeds afzonderlijk, doch zeker samen gelezen, aan dat tweede beklaagde een sleutelrol had binnen de vereniging/ criminele organisatie rond eerste beklaagde."

Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de maatschappelijke impact van de bewezen verklaarde feiten, uw persoonlijkheid en uw gunstig strafrechtelijk verleden wat betreft correctionele veroordelingen. "De in hoofde van tweede beklaagde (u) bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. De handel in drugs is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Tweede beklaagde (u) vervulde een belangrijke rol binnen de bende/organisatie van eerste beklaagde zoals blijkt uit de beoordeling van de tenlasteleggingen en de specifieke rol die tweede beklaagde (u) vervulde. Zijn (uw) invloed was breed, zijn (uw) medewerking breed. Zijn (uw) medewerking loopt over een ruime periode (De weerhouden incriminatieperiode loopt van 1 januari 2016 tot 6 mei 2017). Het verzoek van tweede beklaagde om aan hem de gunst van het (probatie)uitstel te verlenen, zou - gelet op het voorgaande - geen gepaste reactie uitmaken op de bewezen verklaarde tenlasteleggingen"

De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Wegens de 57 lastens u bewezen geld/drugstransporten werd een bedrag van 28.500 euro verbeurd verklaard, alsook 3.375 euro aan woninghuur voor de woning aan de A. die eerste beklaagde voor u en tiende beklaagde had gehuurd. U had nog om de toepassing gevraagd van artikel 43bis, 7e lid SW maar gezien de minimale begroting van de vermogensvoordelen ging de rechtbank daar niet op in. U dient ook 5% van de gerechtskosten (58.910,17euro) te betalen, wat neerkomt op 2.945,5 euro, 200 euro als bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders, 20 euro voor het fonds voor juridische tweedelijnsbijstand en een rechtsplegingsvergoeding van 53,58 euro. U hebt van uw 8 jaar gevangenisstraf bijna 3 en een halfjaar doorgebracht in detentie en sinds 22.10.2020 bent u vrij onder voorwaarden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk).

Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen P. T.). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: *46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C- 0348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen stelde u “dat u bij de feiten betrokken geraakte omwille van financiële problemen. Uw tweede echtgenote zou op materieel vlak steeds meer geëist hebben waardoor u enkele persoonlijke leningen afsloot en zo van de regen in de drup terecht kwam. U kende de hoofdbeklaagde uit de Turkse gemeenschap in Genk. U wist met welke activiteiten hij zich bezighield en stelde hem zelf voor hieraan deel te nemen. In het vonnis is er sprake van deelname aan 37 (drugs)transporten, maar u stelt nu dat het slechts om 5 tot 10 transporten ging. U zegt wel dat u wel uw verantwoordelijkheid wil opnemen voor de feiten, maar u ontkent een grote speler geweest te zijn in de bende. De PSD heeft de indruk dat u met betrekking tot de feiten het achterste van uw tong niet laat zien* De PSD stelt dat er geen verleden van antisociaal gedrag is vermits u pas op uw 39ste in aanraking kwam met justitie. Er kunnen evenmin antisociale cognities vastgesteld worden. Anderzijds heeft u er wel doelbewust voor gekozen om het makkelijke geldgewin boven de geldende maatschappelijke normen te stellen. (...) Vermits erdoor de PSD geen specifieke psychopathologie wordt weerhouden is een psychologische begeleiding niet noodzakelijk. Vooral een inkomen uit tewerkstelling, controle en opvolging van uw financiën zijn aangewezen. U wordt bijgestaan door de dienst Schuldbemiddeling van het CAW en u bent gestart met het afbetalen van de schulden ten gevolge van uw veroordeling. De rechtbank stelt vast dat er een voldoende veilig reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald werden op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke voorzieningen getroffen om het recidiverisico maximaal in te perken. Het elektronisch toezicht (hierna: ET) wordt dan ook toegekend.(ci. vonnis SURB dd 21.02.2020). Als drugshandel uw antwoord is op financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Dat u de voor de strafrechtbank bewezen verklaarde en toegegeven feiten nadien voor de SURB minimaliseert, wijst bovendien nog maar eens op uw manifeste bedrieglijke en onbetrouwbare persoonlijkheid.

Niettemin kende de SURB u op 16.10.2020 de voorwaardelijke invrijheidstelling toe. Zij motiveerde haar vonnis als volgt : “ Bij vonnis van 21 februari 2020 kende deze rechtbank u ET toe. U brengt dit door in een kamer van een gemeenschapshuis in Genk, V.x. Uw verblijf hier is tijdelijk en u kijkt ondertussen uit naar een andere woonst. Bij de start van het ET kon u een IBO opleiding aanvatten. Na de lockdown omwille van de coronacrisis was het voor de werkgever echter niet meer mogelijk om u nog in dienst te houden. Sindsdien bent u werkzoekende en u wordt hierin ondersteund door de VDAB en het OCMW. Omwille van uw leeftijd en uw gebrekkige kennis van het Nederlands is dit geen evidente zaak. Vermits er door de PSD geen specifieke psychopathologie werd weerhouden werd een psychologische begeleiding niet noodzakelijk geacht. U kampt wel nog met schulden waaraan u afbetaalt en het OCMW staat u op financieel vlak bij. De justitie assistent rapporteert dat u de afspraken in het kader van het ET correct nakomt en dat u zich medewerkend opstelt. De gevangenisdirecteur en het openbaar ministerie adviseerden negatief omwille van het ontbreken van een tewerkstelling. Ter zitting blijkt echter dat u toch een aanbod heeft bekomen van de firma IZM Invest, dewelke bereid zou zijn u met een IBO-contract tewerk te stellen. De details hiervan dienen echter nog verder uitgewerkt te worden in samenspraak met de VDAB.

Nu uit de verslaggeving van de justitie assistent blijkt dat de periode van ET gunstig geëvalueerd wordt; stelt de rechtbank vast dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidive beperkend werkt. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt dan ook toegekend.

U dient zich ervan bewust te zijn dat het verder naleven van de voorwaarden en afspraken uiteraard ook tijdens de VI nauwgezet zal opgevolgd worden."

Onder de u opgelegde voorwaarden dient u onder meer regelmatig te werken in dienstverband en de bewijzen daarvan voor te leggen aan uw justitie assistent; in eventuele periodes van werkloosheid actief zoeken naar werk of een opleiding volgen en zodra mogelijk werken in dienstverband; een budgetbegeleiding te volgen bij een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie en geen drugs bezitten of gebruiken en geen alcohol of medicatie misbruiken.

Het gegeven dat u thans een vaste job hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U dient nog heel wat schulden af te betalen ingevolge uw veroordeling en bent in schuldbemiddeling bij het CAW. Het feit dat u telkens wetens en willens een actieve rol opneemt binnen criminele verenigingen wijst op een manifeste criminele ingesteldheid en een onbetrouwbare, valse persoonlijkheid. Uit het vonnis dd. 17.01.2019 blijkt dat zesde beklaagde K.A. een fictieve tewerkstelling voor u had voorzien opdat u onder de radar zou blijven van overheidsinstanties (cf. p.84) waarvoor een afzonderlijk proces-verbaal werd opgesteld (inbreuken betreffende de sociale documenten (PV T G.X).

Verder werd u tussen 06.02.2003 en 15.05.2013 5 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 180 tot 500 euro voor het rijden zonder verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen (3 feiten) of inschrijving van uw voertuig (2 feiten) en 2 keer voor inbreuken op de verkeerswet.

De Weg code bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. U bent 5 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Tot slot staat u in de politiedatabank ANG nog gekend voor schrijftvervalsing (PV's X, AN.21.LB/15824716 en TG.X), zware diefstal (PV X), misbruik van vertrouwen (PV's X en BR.X) en misdrijven i.v.m. de staat van het faillissement (PV's BR.X en AN.X).

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het fundamenteel belang van de maatschappij in het algemeen.

Gelet al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §1 een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde of veiligheid."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 44bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

Dat art. 44bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Art. 44bis.[I] § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden [2 ...]2 om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen [2 ...]2, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie[2 ...]2, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De wet maakt dus duidelijk dat art. 44bis alleen van toepassing is op Unieburgers en hun familieleden. Gelet op art. 40ter zijn de bepalingen van dit hoofdstuk in de wet ook van toepassing op de familielieden van Belgen zoals vermeld in art. 40ter.

Verzoeker bewees inderdaad zijn verblijf op basis van art. 40ter van de Vreemdelingenwet maar is thans niet meer wettelijk samenwonend met zijn toenmalige partner.

Derhalve kan moeilijk ingezien worden hoe verzoeker eigenlijk nog familielid is van een Belg. Het feit dat hij Belgische kinderen heeft lijkt evenwel ook niet relevant want deze zijn allen meerderjarig.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing waarom gedaagde hem kan beschouwen als een familielid van een Belg zodat art. 44 bis eigenlijk niet op hem van toepassing is.

Dat de verkeerde rechtsgrond werd aangeduid en verzoeker dus niet onder de toepassing valt van art. 44bis.

De motivering is dan ook manifest onjuist en art. 44bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden."

2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij thans niet meer samenwoont met de Belgische (ex-)partner in functie van wie hij het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft verkregen. Hij voert aan dat hij derhalve geen familielid meer is van een Belg. Ook voert hij aan dat zijn kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Derhalve meent hij dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing *de iure* niet langer kon worden beschouwd als familielid van een Belg zodat de bestreden beslissing ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 44bis van de vreemdelingenwet.

2.1.3. De Raad merkt op dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing houder was van een F- kaart en aldus in het bezit was van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger (c.q. een Belg). De feitelijke beëindiging van de wettelijke samenwoning op grond waarvan het verblijfsrecht oorspronkelijk werd verkregen heeft niet tot gevolg dat de verblijfsstatus als familielid van een Belg automatisch wordt beëindigd. Dit blijkt onder meer uit de artikelen 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk en limitatief wordt opgesomd in welke gevallen het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger kan worden beëindigd en waarbij deze mogelijkheid tot beëindiging afhankelijk wordt gesteld van voorwaarden en in de tijd wordt beperkt.

Aldus blijkt dat de status van familielid van een Unieburger of een Belg wordt behouden, ook al is er geen samenwoning meer of de relatie werd beëindigd, zolang er geen uitdrukkelijke beslissing tot beëindiging van verblijf werd genomen.

De bestreden beslissing heeft de verzoeker dan ook terecht als familielid van een Belg beschouwd, zodat artikel 44bis van de vreemdelingenwet wel degelijk op deze situatie kon worden toegepast.

Het middel is niet gegrond.

2.2.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 21 van Richtlijn 2011/95. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Dat art. 21 van richtlijn 2011/95 als volgt luidt:

- 1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen.*
- 2. Wanneer dit op grond van de in lid 1 genoemde internationale verplichtingen niet verboden is, mogen de lidstaten een al dan niet formeel erkende vluchteling uitzetten of terugleiden wanneer:*
 - a) redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij een gevaar vormt voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; of*
 - b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.*
- 3. De lidstaten mogen de verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen ofte verstrekken.*

Verzoeker meent dat zeer duidelijk hij de hoedanigheid van vluchteling heeft maar niet de status van een vluchteling. Dat ten volle het non refoulement beginsel van toepassing is in zijn geval.

Als art. 21 concreet wordt toegepast dan is het ook duidelijk dat art. 21.2 de jure niet toepasbaar is. Immers dit is alleen toepasbaar wanneer lid 1 niet toepasbaar is oftewel wanneer men van oordeel is dat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, quod non. Gedaagde stelt dit immers uitdrukkelijk en geeft ook aan dat vanaf dit wel mogelijk is, gedaagde een verwijderingsbeslissing zal krijgen.

In acht genomen dat lid 1 van toepassing is en lid 2 dus niet kan men onmogelijk komen tot een intrekking van de verblijfsvergunning. Immers lid 3 van artikel 21 duidt aan dat zulks enkel mogelijk is wanneer lid 2 van toepassing is.

Dat voor zover art. 44bis van toepassing is, zeer duidelijk de Belgische wetgeving niet in overeenstemming is met richtlijn 2011/95 daar waar het hoofdstuk VI van Titel 1 van de Vreemdelingenwet wel in overeenstemming lijkt te zijn.

Immers art. 20 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

Art. 20.[1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen van een internationaal verdrag en het non-refoulementbeginsel, is dit hoofdstuk van toepassing op de onderdanen van derde landen die zijn toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk.

Het is niet van toepassing op de onderdanen van derde landen die de internationale bescherming in het Rijk genieten.

Dat verzoeker ook meent dat zulks dient te gelden voor art. 44bis voor zover het van toepassing is.

Dat hoewel uitdrukkelijk vermeld in de brief om gehoord te worden, gedaagde de opmerking maar half wenst te lezen en volledig uit het oog verliest dat art. 21.2 niet van toepassing kan zijn wanneer verzoeker niet kan terugkeren. Zij leest enkel het stuk wat haar uitkomt en negeert het non-refoulementbeginsel.

Dat de verwijzing naar ar.9 in de Terugkeerrichtlijn nutteloos is daar het niet gaat om een illegaal verblijvende vreemdeling maar een vreemdeling die een verblijfsvergunning heeft.

De logica van de Europese wetgever is ook duidelijk.

Wanneer men niet gewenst is maar men kan dit niet uitvoeren dan kan men de verblijfskaarten niet intrekken wanneer met geen verwijderingsbeslissing kan nemen. Immers anders zou men een populatie vreemdelingen hebben die een ernstig gevaar voor de openbare orde vormen maar waarvan men eigenlijk niet waar ze verblijven, wat ze doen en erger nog zonder enige vorm van bestaansmiddelen laat hetgeen in essentie de perfecte omstandigheden vormen om opnieuw aangetrokken te worden door criminele organisaties hetgeen al helemaal niet de bedoeling kan zijn van de Belgische Staat.

De logica van gedaagde is dan ook ver zoek en art. 21 van RL 2011/95 is dan ook geschonden. De tekst is immers duidelijk en behoeft geen interpretatie zodat zij dan ook directe werking heeft.”

2.2.3. Verzoeker voert aan dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2020 waarbij verzoeker werd uitgesloten van de vluchtelingenstatus, een niet-terugleidingsclausule werd opgenomen. Verzoeker betoogt dat hij bijgevolg nog steeds de hoedanigheid van vluchteling heeft, ondanks dat hij niet langer de juridische status heeft van vluchteling; hij moet dus als vluchteling worden beschouwd. Verzoeker voert aan dat artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn enkel toelaat in de artikel 21.2 van de Kwalificatierichtlijn bedoelde gevallen het recht op verblijf van een vluchteling in te trekken. Verzoeker betoogt dan ook dat de toepassing van artikel 44bis van de vreemdelingenwet op verzoekers situatie strijdig is met het bepaalde in artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn.

2.2.4. In zijn arrest nr. 251 207 van 18 maart 2021, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker als volgt geoordeeld:

“8. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de status van vluchteling wordt geweigerd op grond van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat hij op basis van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. De motivering van de bestreden beslissing bevat volgende elementen:

- hoewel de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeker uitdrukkelijk wordt vastgesteld, dient verzoeker, gelet op het vonnis van de correctionele rechtbank van Hasselt van 17 januari 2019 waarbij hij definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens zijn betrokkenheid bij internationale drugshandel, te worden beschouwd als een gevaar voor de samenleving omwille van een definitieve veroordeling voor een ernstig misdrijf;*
- artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf;*
- gelet op artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, aangezien hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf;*
- gezien verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving wordt hij overeenkomstig artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus;*
- de commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

9. Verzoeker wijst erop dat artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, haalt de artikelen 2, 12 en 14, leden 4 tot en met 6 van de Kwalificatierichtlijn aan en verwijst tevens naar het arrest van het Europees Hof van Justitie in de gevoegde zaken C391/16, C77/17 en C78/17. Hij stelt dat er een verschil is tussen de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van vluchteling, dat de richtlijn en de Belgische wet een uitsluitingsclausule bevat van het statuut van vluchteling die niet in het Verdrag van Genève is opgenomen en dat moet worden aanvaard dat wanneer staten deze uitsluitingsclausule toepassen op een vluchteling hij of zij verdragsvluchteling blijft. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen conform het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 14 mei 2019 in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78-17. Zo oordeelde het Hof van Justitie dat uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6 van de Kwalificatierichtlijn geen feiten of omstandigheden naar voren zijn gekomen die afbreuk doen aan het minimale beschermingsniveau van het Verdrag van Genève, zoals artikel 78, lid 1 VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen.

In voormeld arrest stelt het HvJ (punten 95 – 100): “Wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, mag de betreffende lidstaat dan ook niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève.

Derhalve biedt het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming dan het Verdrag van Genève, voor zover de lidstaten krachtens artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 in de daarin bedoelde situaties de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van deze richtlijn kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, terwijl een zich in een van die situaties bevindende vluchteling op grond van artikel 33, lid 2, van dat verdrag kan worden teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen. In de tweede plaats kan artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 [...] niet aldus worden uitgelegd dat in de context van het bij deze richtlijn ingevoerde stelsel de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering om deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van voornoemd artikel 2, onder d), en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève verliest. Naast hetgeen in punt 92 van het onderhavige arrest is opgemerkt, betekent de omstandigheid dat de betrokken persoon zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, immers als zodanig niet dat hij niet meer beantwoordt aan de voorwaarden waarvan de hoedanigheid van vluchteling afhangt, die verband houden met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt onttrokken, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven. Hieruit volgt dat artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt onttrokken, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”

Artikel 52/4, § 2 van de Vreemdelingenwet beoogt de omzetting van artikel 14, lid 4 en 5 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

10. Verder stelt verzoeker dat, alvorens de beslissing te nemen of er toepassing kan gemaakt worden van het artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, er eerst dient te worden nagegaan of verzoeker valt onder de voorwaarden voor erkenning van de hoedanigheid als vluchteling overeenkomstig artikel 1, A van de Conventie van Genève. Hij wijst erop dat de conclusie van de bestreden beslissing niets over de inclusie zegt en alleen maar spreekt over de uitsluiting. Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten om eerst na te gaan of verzoeker beschouwd dient te worden als vluchteling. Verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit ondubbelzinnig blijkt dat de hoedanigheid van vluchteling in verzoekers hoofde wordt vastgesteld, alvorens er gewezen wordt op de definitieve strafrechtelijke veroordeling in België voor een bijzonder ernstig misdrijf waardoor verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd wordt. Deze motivering luidt als volgt:

“Er dient na uw persoonlijk onderhoud te worden vastgesteld dat hoewel de hoedanigheid van vluchteling in uw hoofde moet worden vastgesteld, u niet in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om onderstaande redenen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat u op 17 januari 2019 definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht jaar wegens uw betrokkenheid bij internationale drugshandel. Artikel 52/4, tweede lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan weigeren indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”

Uit de opbouw van de motivering blijkt bijgevolg dat verweerder wel degelijk in eerste instantie de gegrondheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin heeft beoordeeld.

Ten overvloede verduidelijkt verweerder in zijn verweernota dat hij tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet gelet op (i) verzoekers banden met en activiteiten voor de DHKP-C dewelke afdoende worden aangetoond door plausibele verklaringen en de neergelegde stukken; (ii) het gegeven dat de Turkse autoriteiten op de hoogte zijn van deze banden en activiteiten; (iii) algemene informatie aangaande de DHKP-C, dat een politieke en gewapende vleugel heeft en als terroristische organisatie beschouwd wordt; en (iv) de algemene mensenrechtensituatie in Turkije, waar onder andere ernstige mensenrechtenschendingen kunnen plaatsvinden in (politie)detentie, in het bijzonder in antiterreurzaken, en het recht op een eerlijk proces in het gedrang kan komen. Verweerder voegt volledigheidshalve algemene landeninformatie toe aan de verweernota. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is verweerder wel degelijk eerst nagegaan of verzoeker de hoedanigheid heeft van vluchteling alvorens hem het statuut van vluchteling te weigeren. Voorts kan niet worden ingezien waarom, gelet op het feit dat in het motiverend gedeelte van de bestreden beslissing expliciet gesteld wordt dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling heeft, het vereist zou zijn dat dit in de conclusie nogmaals herhaald wordt. Verzoeker licht dit ook niet toe.

11. Waar verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR met betrekking tot de uitsluitingsgronden opgenomen in artikel 1, F van de Vluchtelingenconventie, gaat hij eraan voorbij dat artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet geenszins een uitsluitingsgrond betreft, doch de commissaris-generaal toelaat de vluchtelingenstatus te weigeren. Bovendien wordt noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gesteld dat er voor de invulling van het begrip bijzonder ernstig misdrijf rekening dient gehouden te worden met UNHCR's "Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees" van 4 september 2003. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom voornoemde Guidelines van UNHCR, dewelke weliswaar gezaghebbend zijn, doch niet juridisch bindend zijn, in rekening moeten gebracht worden bij het interpreteren van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. Verzoeker toont met deze loutere verwijzing bovendien geenszins aan dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd niet bijzonder ernstig zouden zijn. Verweerder kon op goede gronden besluiten dat verzoeker definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf en als een gevaar voor de samenleving dient te worden beschouwd. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren en als volgt gemotiveerd: "Dienaangaande dient benadrukt te worden dat het Commissariaat-generaal gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in het kracht van gewijsde gegane arrest van 17 januari 2019. Uit het arrest van 17 januari 2019 van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren blijkt dat u tot acht jaar gevangenisstraf veroordeeld werd voor grootschalige internationale drugshandel in het kader van een criminele organisatie. De rechtbank achtte de feiten in uw hoofde bewezen en stelde dat de misdrijven ernstig zijn. Vele maanden lang voerde u aanzienlijke drugs- en geldtransporten uit tussen onder meer België, Nederland, Duitsland, Frankrijk, Hongarije en Oostenrijk, met als verzwarende omstandigheid dat dit misdrijf een daad van deelneming was aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging. In totaal werden 57 dergelijke transporten als bewezen geacht. U vervulde een belangrijke rol binnen de bende/organisatie, uw invloed was wijd vertakt, uw medewerking breed en verliep over een ruime periode. Deze handel was louter gericht op snel geldgewin zonder rekening te houden met de schade die de verdovende middelen berokkenen aan de individuele gebruiker en aan de maatschappij. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen."

Gelet op deze elementen, alsook het feit dat het om een handel in de harddrugs cocaïne en heroïne gaat – waarbij verzoeker blijkens het vonnis bekende 134 kilogram cocaïne te hebben getransporteerd (vonnis van 17 januari 2019, p. 61-65) –, is redelijk te besluiten dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, bijzonder ernstig zijn. Te dezen dient nog verwezen naar volgende passage uit het vonnis van 17 januari 2019 over de door verzoeker gepleegde feiten: "De handel in drugs is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit." (vonnis van 17 januari 2019, p. 98).

Gelet op het voorgaande kon de commissaris-generaal terecht concluderen tot het bestaan van een volgehouden en voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid die niet uitsluit dat dit gedrag in de toekomst zal worden herhaald. Derhalve kan redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt. 12.

Het gegeven dat aan verzoeker ondertussen de gunst van het dragen van een enkelband werd toegekend, doet geen afbreuk aan de bijzondere ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, noch vormt dit een aanwijzing dat er geen risico bestaat dat verzoeker zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Elektronisch toezicht betreft een gunstmaatregel waar gedetineerden van kunnen genieten, en waardoor het mogelijk wordt een gevangenisstraf te laten uitvoeren buiten de gevangensmuren. Dergelijke strafuitvoeringsmaatregel streeft logischerwijze een ander oogmerk na dan artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet.

De hierbij gehanteerde criteria staan dan ook volledig los van deze die aan de basis liggen van een beslissing waarbij toepassing wordt gemaakt van artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet. 13. Waar verzoeker stelt dat de redelijke termijn werd overschreden, toont verzoeker niet aan benadeeld te zijn door de lange duur van de procedure. Daarenboven is er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel dat de commissaris-generaal toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De termijnen voorzien in de vreemdelingenwet betreffen termijnen van orde en de wet voorziet hierin geen sanctie. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de lange duur van behandeling van een verzoek om internationale bescherming relevant kan zijn voor de toekenning van een verblijfsrecht op humanitaire gronden, maar dat de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband geen bevoegdheid hebben. Hierbij voegt zich de vaststelling dat uit het dossier naar voor komt dat verzoeker gedurende vele jaren geen blijk heeft gegeven aan verweerder van de noodzakelijkheid om de behandeling van zijn verzoek te bespoedigen.

14. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt verzoeker de status van vluchteling geweigerd op grond van artikel 52/4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt hij op basis van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2.5. In dit arrest bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en de uitsluiting van de subsidiaire bescherming omwille van een veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, overeenkomstig de artikelen 52/4 en 55/4, § 2, van de vreemdelingenwet. Daarbij heeft de Raad er op gewezen dat verzoeker weliswaar niet de juridische status, maar wel de materiële hoedanigheid van vluchteling heeft.

De Raad merkt echter op dat het verblijfsrecht waar met de thans bestreden beslissing een einde aan wordt gesteld een verblijf betreft dat de verzoeker uitsluitend heeft verkregen omwille van de hoedanigheid van een familielid van een Belg, overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tot aan het nemen van de bestreden beslissing, was verzoeker houder van een verblijfskaart als familielid van een Belg, onder de vorm van een F-kaart, die hem oorspronkelijk op 30 augustus 2013 werd afgegeven. Het is dit verblijfsrecht, dat met de thans bestreden beslissing van 7 september 2022 wordt beëindigd. De verwerende partij was dan ook verplicht, wanneer zij overgaat tot intrekking van dit verblijfsrecht, zulks te doen overeenkomstig de rechtsregels die dit type verblijfsrecht reguleren, *in casu* is dit artikel 44bis van de vreemdelingenwet. Artikel 44bis van de vreemdelingenwet ressorteert onder “*Titel II. – Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen. Hoofdstuk I. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg.*” De bepalingen in dit hoofdstuk vormen de omzetting van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (...) (verder: de Burgerschapsrichtlijn).

De bepalingen van de Kwalificatierichtlijn daarentegen, werden omgezet in de “*Hoofdstuk II. - Vluchtelingen en personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen*”, onder Titel II van de vreemdelingenwet. Artikelen 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet bepalen de wijze waarop aan vluchtelingen of houders van de subsidiaire bescherming het recht op verblijf wordt toegekend, beëindigd of ingetrokken. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn. *In casu* werd echter op 2 maart 2020 ten aanzien van verzoeker door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, welke werd bevestigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 251 207 van 18 maart 2021. Verzoeker was aldus nooit houder van het verblijfsrecht als vluchteling of als houder van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 49 of 49/2 van de vreemdelingenwet.

Noch de Burgerschapsrichtlijn, noch de Kwalificatierichtlijn bevat bepalingen die tot doel hebben de verblijfstitels die voortkomen uit rechten geput uit de respectieve richtlijnen, te harmoniseren. *In casu* bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, maar behelst deze enkel de beëindiging van het recht op verblijf op zich.

Verzoeker bevindt zich derhalve niet in een situatie van terugleiding of uitzetting, zoals bedoeld in artikel 21.2 van de Kwalificatierichtlijn. Integendeel, de verwerende partij heeft zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en heeft derhalve, conform artikel 21.2 van de Kwalificatierichtlijn, het beginsel van *non-refoulement* gerespecteerd. Wat betreft artikel 21.3 van de Kwalificatierichtlijn, merkt de Raad op dat volgens deze bepaling de lidstaten de verblijfstitel van een vluchteling op wie lid 2 van toepassing is, kunnen intrekken, beëindigen, weigeren te verlengen of te verstrekken. Evenwel is verzoeker nooit houder geweest van een “*verblijfstitel van een vluchteling*”, zoals bedoeld in artikel 21.3 van de Kwalificatierichtlijn.

Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Schending van art. 23 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 3 EVRM. Schending van art. 23 van de Grondwet.

Dat art. 23 §2 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

Art. 23. § 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden

Dat art. 44bis §4 als volgt luidt:

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1,2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Dat gedaagde klaarblijkelijk bij de toepassing van art. 44bis §4 geen rekening moet houden met de gevolgen van de beslissing voor verzoeker en zijn familieleden zo stelt de tekst.

Dat de motivering van de bestreden ook zo werd opgesteld. Men beoordeelt wel art. 8 EVRM maar geenszins de gevolgen voor verzoeker.

Dat gedaagde de jure logischerwijs eerst zelf de gevolgen van haar beslissing moet beschrijven. Dit doet zij deels door te stellen dat gedaagde niet gevraagd wordt terug te keren naar zijn land van herkomst maar tegelijkertijd ontwijkt zij het ander gevolg van de bestreden beslissing met name dat verzoeker illegaal op het grondgebied zal verblijven terwijl hij niet gevraagd wordt het grondgebied te verlaten.

Dat gedaagde uit de vragenlijst heeft kunnen afleiden dat verzoeker in geen enkel ander land in de wereld kan verblijven laat staan er zich naar begeven daar hij niet eens over reisdocumenten kan beschikken gezien het niet toekennen van de vluchtelingenstatus.

Dat illegaal verblijf in het Rijk strafbaar is. Dat zelfs zonder een verdere toelichting van verzoeker omtrent de gevolgen van de bestreden beslissing, gedaagde weet dat zulks strafbaar en derhalve tegen de openbare orde is.

Bezwaarlijk kan men stellen dat gedaagde rekening gehouden heeft met de gevolgen van haar beslissing daar ze zelfs een beslissing neemt die tot het gevolg heeft dat de openbare orde geschonden wordt.

Bijkomend en niet in het minst lijkt de toepassing van art. 44bis te duiden op een slechtere bescherming dan voorzien in art. 23 van de Vreemdelingenwet hetgeen de jure een discriminatie inhoudt en dus niet kan worden toegepast op verzoeker.

Bijkomend stelt verzoeker dat de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM inhoudt. Immers iemand dwingen zonder verblijfsdocumenten te leven maakt dat verzoeker geen enkele toegang zal

hebben tot de meest elementaire menselijke middelen zoals een dak boven zijn hoofd, medische zorgen, de mogelijkheid relaties uit te bouwen,... Integendeel verzoeker zal gedwongen worden te bedelen, als een dakloze te leven en zich sociaal te isoleren. Zulks institutioneel organiseren komt neer op verbanning zonder meer en maakt een mensonterende behandeling uit in de zin van art. 3 EVRM.

Dat verzoeker eveneens meent dat gedaagde art. 23 van de grondwet schendt. Dat art. 23 als volgt luidt:

Ieder heeft het recht een menswaardig leven te leiden.

Daartoe waarborgen de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel, rekening houdend met de overeenkomstige plichten, de economische, sociale en culturele rechten, waarvan ze de voorwaarden voor de uitoefening bepalen.

Die rechten omvatten inzonderheid :

1° het recht op arbeid en op de vrije keuze van beroepsarbeid in het raam van een algemeen werkgelegenheidsbeleid dat onder meer gericht is op het waarborgen van een zo hoog en stabiel mogelijk werkgelegenheidspeil, het recht op billijke arbeidsvoorwaarden en een billijke beloning, alsmede het recht op informatie, overleg en collectief onderhandelen;

2° het recht op sociale zekerheid, bescherming van de gezondheid en sociale, geneeskundige en juridische bijstand;

3° het recht op een behoorlijke huisvesting;

4° het recht op de bescherming van een gezond leefmilieu;

5° het recht op culturele en maatschappelijke ontplooiing;

6° het recht op gezinsbijslagen.

Dat gedaagde al deze bovenstaande rechten onmogelijk maakt terwijl zij zelf aangeeft dat verzoeker niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Dat zonder enige twijfel gedaagde art. 23§2 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door de gevolgen van de beslissing niet correct in te schatten laat staan te toetsen aan de persoonlijke situatie van verzoeker. Dat niet anders kan besloten worden dat ook art. 21 van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat verzoeker ook meent dat art. 3 EVRM geschonden werd voor de redenen voornoemd."

3.2.2. Verzoeker vergelijkt in zijn middel artikel 23, § 2, van de vreemdelingenwet met artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 23 van de vreemdelingenwet, de betrokken vreemdeling geniet van een meer uitgebreide toetsing van de gevolgen van de beslissing voor de betrokkene. De Raad merkt echter op dat verzoeker met zijn vergelijking tussen artikel 44bis van de vreemdelingenwet en artikel 23 van de vreemdelingenwet, in wezen kritiek uitoefent op de wet, hetgeen buiten de toetsingsbevoegdheid valt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing is genomen op artikel 44bis, § 1, van de vreemdelingenwet. Artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer een dergelijke beslissing wordt overwogen, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. De verzoeker klaagt aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren of zich naar een ander land kan begeven, maar in werkelijkheid illegaal op het Belgisch grondgebied zal moeten verblijven. Hij wijst erop dat illegaal verblijf op zich strafbaar is, zodat verzoeker wordt gedwongen strafbare handelingen te stellen door de bestreden beslissing.

Hij wijst erop dat artikel 44bis van de vreemdelingenwet een slechtere bescherming voorziet dan artikel 23 van de vreemdelingenwet hetgeen een discriminatie inhoudt. Daarenboven merkt verzoeker op dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Aangezien hij niet in op legale wijze in zijn levensonderhoud zal kunnen voorzien.

Uit de motivering van de beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoeker zich onder meer schuldig heeft gemaakt aan grootschalige drugshandel en hiervoor definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar. De motieven met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde worden door verzoeker op zich niet betwist.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering met betrekking tot de afweging met betrekking tot verzoekers belangen, zoals geduid in artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet alsook in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, motiveert de bestreden beslissing:

“Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yişit/Turkije (GK), § 93). In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit zijn de partners en ouders van minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letiand (GK), § 94).

Momenteel bent u 58 jaar en u verklaarde fn uw hoorrecht van 11.03.2022 dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft In België of het buitenland, noch minderjarige kinderen in België of het buitenland te hebben.

*Uit de informatie beschikbaar op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), blijkt dat u op 22.08.1986 in Kirikkaie huwde met T. B., geboren te Koziu op 13.04.1963. Uit dit huwelijk werden uw dochter K. S., ° Izmir op 02.06.1987 en uw zoon K. H. O., * Izmir op 05.10.1988 geboren. Op 12.03.1997 bent u officieel uit de echt gescheiden in Turkije, u verklaarde daarover in uw asielaanvraag dat u van uw vrouw gescheiden bent en van adres veranderde om haar en jullie kinderen te beschermen tegen de represailles van de politie. De facto leefden jullie nog samen in Duitsland en uw (ex-)echtgenote en uw kinderen kwamen op 30.08.2001 vanuit Duitsland naar België om u te vervoegen. ze waren alle 3 in het bezit van een visum C voor 38 dagen, afgeleverd door het Duitse Consulaat-Generaal in Istanbul op 01.08.2001 en geldig van 03.08.2001 tot 10.09.2001. Uw kinderen werden op 25.09.2001 ingeschreven op uw toenmalig adres op de V. X te 3630 Maasmechelen en verkregen als minderjarigen een verblijfsrecht in functie van uw lopende asielaanvraag.*

Uw (ex-)echtgenote T. B. meldde zich pas op 01.10.2001 aan op DVZ om een asielaanvraag in te dienen, dewelke op 18.10.2001 ontvankelijk werd verklaard. Op 07.02.2002 schreef Mevrouw T. zich in op uw adres op de H. X te 3840 Borgloon, vanaf 22.11.2002 verhuisden jullie naar Genk en verbleven jullie eerst op de H. X bus 12, vanaf 11.06.2007 op de G. L.X en vanaf 06.07.2012 op de K. A. X, waar mevrouw T. nog steeds woont met jullie zoon K. H. O..

Mevrouw T. diende op 01.09.2005 een regularisatieaanvraag in voor haar en jullie kinderen in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de Wet van 15 december 1980 dewelke bij beslissing van 14.07.2008 werd ingewilligd met afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbeperkte duur. Zij verkreeg de Belgische nationaliteit op 26.07.2012.

Op 03.09.2012 verliet u de K. A.X in Genk om in te trekken bij de Belgische onderdane A. E. °Genk op 25.03.1973 op het G.X te 3530 Houthalen-Helchteren. Op 10.01.2013 registreerde u uw wettelijke samenwoning met mevrouw A. en op basis daarvan verkreeg u op 30.08.2013 uw verblijfskaart als familielid van een Burger van de Unie.

Volgens het Rijksregister werd u op 19.12.2016 van ambtswege geschrapt uit de registers van Houthalen-Helchteren en stond u sedert 16.01.2017 ingeschreven op de A.X te 3511 Hasselt, alwaar uw wettelijke samenwoning op eenzijdige verklaring stopgezet werd op 16.08.2017.

Uit uw strafdossier blijkt dat u intussen een relatie had aangeknoopt met de Hongaarse onderdane G.M., ° Targu Secuiesc (Roemenië) op 21.05.1980, gekend bij de Administratie onder OV (...). Zij verbleef in België zonder inschrijving en was één van uw 10 medebeklaagden tijdens uw proces voor de Correctionele rechtbank van Tongeren. We citeren uit het vonnis dd. 17.01.2019 :” Met betrekking tot de

drugs wijst de rechtbank op de vaststelling dat de A., waar achtste beklaagde (Mevrouw G.) samen met tweede beklaagde (u) verbleef - de draaischijf was van de cocaïne- en heroïne handel van eerste beklaagde. Grote hoeveelheden drugs werden aangebracht en ter plaatse vacuüm getrokken en verpakt. (...) Iedereen die de woning bezocht en er verbleef was betrokken bij de druggerelateerde activiteiten van eerste beklaagde. Tweede beklaagde (u) wiens gebruikelijke bezigheid het verpakken en transporteren van drugs en geld was, werd hierbij onmiskenbaar geholpen door achtste beklaagde, die ook geobserveerd werd terwijl ze de kenmerkende zakken aan- en afdroeg naar en van het voertuig Hyundai met de verborgen ruimte waarvan werd vastgesteld dat zij ook hier handelingen verrichtte." Luidens het vonnis vergezelde Mevrouw Gaspar u ook bij uw gelei/drugstransporten.

Uit het gevangenisdossier blijkt dat u ongestoord bezoek van haar mocht ontvangen in de gevangenis van Hasselt. Uw vorige partners T. B. en A. E. komen niet voor op de bezoekerslijst van de gevangenis. Mevrouw G. kwam reeds op 26.07.2018 op borg en onder elektronisch toezicht vrij. Zij werd voor haar aandeel in de bende op 17.01.2019 veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met 3 jaar probatie-uitstel behalve de voorlopige hechtenis. Haar huidige verblijfplaats is onbekend. Gelet op uw verklaring hoorrecht van 11.03.2022 besluiten we dat ook uw relatie met Mevrouw G. werd stopgezet. Bijgevolg concluderen we dat deze beslissing geen ingrijpende invloed heeft op de contacten die u eventueel nog met uw ex-partners zou onderhouden.

Wat betreft uw meerderjarige kinderen S. (35 jaar) en H. O. (bijna 34 jaar) stelt het EHRM in het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Uw dochter K. S. huwde op 13.10.2011 in Turkije met Ö.B., ° te Genk op 15.08.1986 (Belg sinds 08.10.1998) en draagt sindsdien de naam van haar echtgenoot. Uw dochter verkreeg de Belgische nationaliteit op 22.08.2012. Zij woont met haar man en hun 2 kinderen Ö. E. °20.12.2015 en Ö. M. °16.08.2017 op de Z.X in 3600 Genk. Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat u tijdens uw detentie in de gevangenis van Hasselt van 05.05.2017 tot 27.02.2020 7 keer bezoek kreeg van haar en haar gezin. In het vonnis van de SURB Antwerpen van 21.02.2020 lezen we dat u nog wel de steun van uw dochter en schoonzoon geniet maar dat u niet bij hen terechtkon voor een langdurig verblijf. Zij hebben u ook bijgestaan in uw zoektocht naar uw studio op de V.X in Genk. Deze elementen laten echter niet toe te besluiten dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen u en uw dochter en haar gezin die verder gaat dan de normale affectieve banden.

Uw zoon K. H.O. is Belg sinds 01.10.2012 en woont nog steeds bij zijn moeder T. B. op de K. A.X te 3600 Genk. Hij bezocht u in het begin van uw detentie bijna dagelijks, vanaf 17.09.2017 1 à 2 keer per week en vanaf 12.05.2018 1 à 2 keer per maand. Zijn laatste bezoek in de gevangenis dateerde van 29.12.2019. Hoewel dit erop wijst dat u een sterke affectieve band met uw zoon heeft, laat dit echter niet toe te besluiten dat er sprake is van een zekere afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw zoon die onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen. Zoals reeds aangehaald, is hij steeds bij zijn moeder blijven wonen op de K. A. in Genk en u bracht uw uitgangsvergunningen en uw penitentiare verlopen elders door te Hasselt in de A.X en het L.X en te Genk op de V.X. Uw raadsman stelt in zijn begeleidend schrijven naar aanleiding van uw hoorrecht van 11.03.2022 dat uw zoon zich momenteel in een precarie situatie bevindt met betrekking tot zijn psychisch welzijn en legt tot staving daarvan een attest voor van het Psychomedisch Centrum Berkenwinning dd. 01.03.2022. Volgens dit attest had uw zoon op 15 februari 2022 een eerste afspraak bij klinisch psycholoog A.Y. naar aanleiding van zijn klachten en ging op 4 april 2022 een psychodiagnostisch onderzoek opgestart worden om te kijken welke kwetsbaarheden mogelijk aan de oorzaak liggen van het huidige probleem. Na afloop van dit onderzoek werd hij doorverwezen naar Prof dr. Dams om eventuele medicamenteuze ondersteuning te voorzien en zullen eveneens adviezen gegeven worden betreffende verdere psychologische begeleiding.

Waar uw advocaat opwerpt dat uw zoon al sinds zijn geboorte een ernstige mentale achterstand ondervindt welke zich soms uit in agressie welke moeilijk kan worden gecontroleerd en dat u iemand bent die hem rustig kan houden en helpt bij zijn behandeling, stellen we vast dat dit u er dan toch niet van weerhouden heeft om uw zoon en zijn moeder, T.B., in 2012 te verlaten voor een andere vrouw (A. E. - zie supra) en om gedurende een periode van meer dan 16 maanden regelmatig internationale geld- en drugstransporten uit te voeren binnen een criminele organisatie (zie infra). Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheidszin jegens uw zoon en zijn moeder, die duidelijk in hoofdzaak instaat voor zijn dagelijkse verzorging. Zelfs indien zou blijken dat uw ondersteuning nodig is bij zijn huidige behandeling, hetgeen niet blijkt uit het voorgelegde attest dd. 01.03.2022, is er geen beletsel dat deze ondersteuning

verdergezet wordt vermits deze beslissing enkel een einde aan uw legaal verblijfsrecht stelt, en er (althans voorlopig) geen verwijderingsmaatregel jegens u kan genomen worden. Het CGVS oordeelde immers in haar beslissing van 02.03.2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omwille van uw ernstig gevaar voor de openbare orde, dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Turkije en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien deze beslissing toch enige negatieve impact zou hebben op uw privé- en familielevens in België, merken we op dat deze volledig toe te wijzen valt aan uw eigen persoonlijk gedrag, waarvoor u de volledige verantwoordelijkheid draagt.

Tot slot vermeldt u in uw hoorrecht van 11.03.2022 dat u nog een broer en zus in Turkije heeft (KARATAS T. en K. N.) en een broer in Duitsland (K. T.). Uw broer T. kwam u ook regelmatig bezoeken in de gevangenis (28 keer, waarvan 4 keer in het gezelschap van zijn vrouw K. N. en zijn zoon K. D. C.). Vermits uw broers en zus in het buitenland wonen en verder niet gekend zijn in België, heeft deze beslissing ook geen invloed op de relatie die u met deze familieleden onderhoudt.

Hoe dan ook, uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het familie- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, te verzekeren. Het gevaar dat u vormt voor de openbare orde, is superieur aan de familiale- en gezinsbelangen die u eventueel zou kunnen doen gelden, er zijn ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt.”

Daarnaast bevat de bestreden beslissing nog een belangenafweging overeenkomstig artikel 44bis, § 4, van de vreemdelingenwet:

“In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44 bis, §1 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uw familiale situatie werd reeds hierboven uiteengezet

Momenteel bent u 58 jaar oud en verblijft u meer dan 21 jaar in België. Uit uw administratief dossier blijkt dat u in juli 1997 (u was toen 33) een eerste asielaanvraag had ingediend in Duitsland wegens uw betrokkenheid bij het DHKP-C in Turkije. Ingevolge uw activiteiten voor de Europese vleugel van DHKP-C in Duitsland werd u na verloop van tijd ook gezocht door de Duitse veiligheidsdiensten. U dook onder en keerde uiteindelijk in januari 1999 met behulp van partijgenoten en zonder de afloop van uw asielprocedure af te wachten illegaal terug naar Turkije. U hervatte clandestien uw activiteiten in Istanbul en Izmir en maakte gebruik van tal van valse identiteiten. U merkte dat u nog steeds gezocht werd en dat uw familie onder druk werd gezet. Na twee jaar ontvluchtte u Turkije opnieuw en u kwam in juni 2001 op bijna 37-jarige leeftijd in België aan. U verklaarde zich vluchteling op 22.06.2001.

Uw verblijf in België werd een halfjaar onderbroken toen u in mei 2006 werd uitgeleverd aan Duitsland, waar u op 02.11.2006 veroordeeld werd tot 2 jaar gevangenisstraf met 3 jaar probatie-uitstel wegens uw deelname aan een terroristische organisatie.

U kwam in november 2006 vrij uit de Duitse gevangenis en u keerde vervolgens terug naar België (zie supra). Duitsland zou al haar informatie over u hebben gedeeld met de Turkse overheid.

Aangezien u na 8 jaar nog geen beslissing had ontvangen over uw hangende asielaanvraag, diende u op 16.12.2009 een aanvraag tot regularisatie in in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 waarbij u een attest van inburgering voorlegde dd. 30.03.2009, waaruit blijkt dat u het onderdeel maatschappelijke oriëntatie volgde en het basisniveau Nederlands niveau A1-Breakthrough behaalde. Dit betreft echter een verplicht traject voor nieuwkomers. U stelt in uw hoorrecht van 11.03.2022 Turks en Nederlands te kennen maar zowel uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Tongeren dd.17.01.2019 als de vonnissen van de SURB Antwerpen dd. 21.02.2020 en 16.10.2020 blijkt dat u voor de rechtspleging telkens werd bijgestaan door een beëdigd tolk Turks. Met betrekking tot uw opleidingsniveau verklaarde u tijdens uw asielinterview op 22.06.2001 dat u het eerste jaar bedrijfsbeheer hebt gevolgd aan de universiteit van Anatolië en dat u in Izmir een klein jaar als bedrijfsbeheerder hebt gewerkt en anderhalf jaar in Kirikkale bij Cimentas Gaz Beton NV.

In uw hoorrecht van 11.03.2022 stelt u verder geen opleiding te hebben gevolgd in België en dat u als arbeider hebt gewerkt. Uit de gegevens van de tewerkstellingsdatabank Dolsis blijkt dat u van 03.04.2007 tot 20.04.2007 als uitzendkracht werkzaam was bij Impact NV in Hasselt van 30.04.2014 tot 17.08.2014 bij Verco BVBA in Heusden-Zolder en van 28.11.2016 tot 21.04.2017 via Actief Interim NV. In het vonnis van de SURB Antwerpen dd. 16.10.2020 waarbij u de voorwaardelijke invrijheidstelling werd toegekend lezen we: 'Bij de start van het elektronisch toezicht kon u een IBO-opleiding aanvatten. Na de lockdown omwille van de coronacrisis was het voor de werkgever echter niet meer mogelijk om u nog in dienst te houden. Sindsdien bent u werkzoekende en u wordt hierin ondersteund door de VDAB en het OCMW. Omwille van uw leeftijd en uw gebrekkige kennis van het Nederlands is dit geen evidente zaak. (...)

De gevangenisdirecteur en het openbaar ministerie adviseerden negatief omwille van het ontbreken van een tewerkstelling. Ter zitting blijkt echter dat u toch een aanbod heeft bekomen van de firma IZM Invest, dewelke bereid zijn u met een IBO-contract tewerk te stellen. De details hiervan dienen echter nog verder uitgewerkt te worden in samenspraak met de VDAB." U staat inderdaad voor 1 dag aangemeld in Dolsis op 13.11.2020 bij AIB NV in Kortrijk en uit de gegevens van de Kruispuntbank Sociale Integratie blijkt dat u van oktober 2020 tot mei 2021 kon terugvallen op een leefloon van het OCMW. Van 27.05.2021 tot 30.11.2021 startte u met een IBO-contract via ADECCO Personnel Services NV en sinds 01.12.2021 bent u als lijnoperator aangeworven bij de firma Konings NV in Zonhoven met een contract voor onbepaalde duur. In totaal kunt u over een periode van 21 jaar een tewerkstelling aantonen van 25 maanden. Vermits u in het ANG gekend staat voor misdrijven in verband met de staat van faillissement (zie infra), hebben we opgezocht of u ook als zelfstandige geregistreerd bent geweest, maar we hebben geen officiële activiteit als zelfstandige teruggevonden. Gelet op uw beperkte kennis van het Nederlands en uw korte tewerkstellingsperiode gedurende een verblijf van ruim 21 jaar kunnen we moeilijk spreken van een duurzame verankering in de Belgische maatschappij.

Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische wetten respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten, U werd in 2003 3 keer door de politierechtbank veroordeeld wegens rijden zonder verplichte aansprakelijkheidsverzekering / zonder inschrijving van het voertuig en in 2009 en 2013 voor verkeersinbreuken. In de politiedatabank ANG staat u verder nog gekend voor schriftvervalsing (PVs HA.X, AN.X, AN.X en TG.X), zware diefstal (PV HA.X), misbruik van vertrouwen (PV's DE.20.X en BR.20.X), misdrijven i.v.m. de staat van het faillissement (PV's BR.X en AN.X) en inbreuken betreffende de sociale documenten (PV TG.X). Dit wijst onmiskenbaar op uw onbetrouwbare en bedrieglijke persoonlijkheid en dat u lak hebt aan de geldende regels en normen binnen de maatschappij waarin u leeft.

In uw verklaring hoorrecht dd. 11.03.2022 verklaarde u evenmin aan een ziekte te lijden die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren. Als redenen waarom u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, beroept u zich op het non-refoulement beginsel en de mentale problemen van uw zoon K. H. O., waarbij uw raadsman stelt dat u iemand bent die uw zoon rustig kan houden en helpt bij zijn behandeling (zie supra). Verder stelt uw advocaat dat het uitgesloten is dat u nog feiten zal plegen, dat u duidelijk gere-integreerd bent in de samenleving en dat u het slechte pad hebt verlaten.

Zoals reeds supra werd uiteengezet, wordt niet betwist dat u voorlopig niet kan teruggestuurd worden naar Turkije, gelet op de niet-terugleidingsclausule in de beslissing van het CGVS van 02.03.2020. U verklaarde voor het CGVS dat u nog steeds interpol-geseind staat (code "rood") en dat u in Turkije een gevangenisstraf tussen de 18 en 25 jaar te wachten staat. Waar uw advocaat argumenteert dat wanneer de terugleiding onmogelijk is de intrekking van de verblijfskaart evenmin onmogelijk is, wordt verwezen naar het door hem aangehaalde Artikel 21,2° b) en 3° van richtlijn 2004/83 dat duidelijk stelt dat "de lidstaten de verblijfstitel van een al dan niet formeel erkende vluchteling die een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf mogen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen of verstrekken." U tekende geen beroep aan tegen uw strafrechtelijke veroordeling van 17.01.2019 wegens uw betrokkenheid bij een internationale cocaïne- en heroïnehandel, zodat deze veroordeling definitief is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde in haar arrest nr. 272 210 van 3 mei 2022 dat artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn, in geval het non-refoulementbeginsel speelt, in een verplicht uitstel voorziet van het nemen van een verwijderingsmaatregel. Zoals reeds aangehaald werd, vormt deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf geen beletsel voor uw steun aan uw zoon bij zijn huidige mentale problemen. Waar uw advocaat stelt dat het uitgesloten is dat u nog feiten zal plegen en dat u het slechte pad verlaten heeft en dat u duidelijk gere-integreerd bent in de maatschappij, merken we op dat u vrij onder voorwaarden bent en u zich bijgevolg dient te onthouden van het plegen van strafbare feiten. Uw strafeinde is pas voorzien op 03.05.2025.

Onder uw voorwaarden dient u regelmatig te werken in dienstverband of in eventuele periodes van werkloosheid actief naar werk te zoeken of een opleiding volgen en zodra mogelijk werken in dienstverband en u dient een budgetbegeleiding te volgen bij een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie. We merken op dat u tijdens de weerhouden incriminatieperiode van 01.01.2016 tot 06.05.2017 een 5-tal maanden als uitzendkracht heeft gewerkt, nl. van 28.11.2016 tot 21.04.2017 via Actief Interim NV (zie supra). De gepleegde strafbare feiten tonen een hunker naar snel winstbejag aan. Gelet op de feiten blijkt het niet uw intentie om (enkel) een eerlijke en stabiele job uit te oefenen met respect voor de regels van het gastland, u bleek immers niet tevreden met wat u op legale wijze verdiende en vulde dit aan met de opbrengsten uit de internationale drugstrafiek. Het gegeven dat u thans vast werk hebt, doet geen afbreuk aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Luidens het vonnis van de SURB dd. 16.10.2020 bent u immers nog in schuldbemiddeling bij het CAW en betaalt u de schulden ingevolge uw veroordeling af. Vermits u voor de SURB verklaarde u dat u bij de feiten betrokken geraakte omwille van financiële problemen en gelet op uw bedrieglijke persoonlijkheid, kan het risico op nieuwe strafbare feiten dan ook niet worden uitgesloten (zie infra).

Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Meer nog, het lijkt duidelijk dat uw gedrag, dat een ernstige verstoring van de openbare orde vormt, blijk geeft van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt en waarvan u zo totaal en consequent bepaalde fundamentele waarden heeft miskend. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Gelet op uw zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, uw deelname aan een criminele organisatie en uw financiële situatie kan het risico dat u ook in toekomst nog strafbare feiten zal plegen, niet worden genegeerd.

Zodra u het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel, zal er een toetsing aan artikel 3 EVRM plaatsvinden.

Tijdens uw verblijf in België liep u 1 correctionele gevangenisstraf van 8 jaar en 5 politionele veroordelingen op. Volgens info van de Staatsveiligheid overgemaakt aan de Administratie op 27.09.2010 kwam u voor het eerst in aanraking met het Belgisch gerecht toen u op 06.11.2002 werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Hasselt toen u samen met enkele andere leden van de organisatie DHKP-C betrokken raakte bij een aantal vechtpartijen. In artikel 7, lid 1, van de organieke wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten van 30 november 1998 worden de belangrijkste taken van de staatsveiligheid als volgt omschreven : Art 7. De Veiligheid van de Staat [4, belast met de nationale veiligheid,]4 heeft als opdracht :

1° het inwinnen, analyseren en verwerken van inlichtingen die betrekking hebben op elke activiteit die de inwendige veiligheid van de Staat en het voortbestaan van de 'democratische en grondwettelijke orde, de uitwendige veiligheid van de Staat en de internationale betrekkingen, het wetenschappelijk of economisch potentieel, zoals gedefinieerd door [1 de Nationale Veiligheidsraad]! of elk ander fundamenteel belang van het land, zoals gedefinieerd door de Koning op voorstel van [1 de Nationale Veiligheidsraad]! bedreigt of zou kunnen bedreigen;

2° het uitvoeren van de veiligheidsonderzoeken die haar overeenkomstig de richtlijnen van [1 de Nationale Veiligheidsraad]1 worden toevertrouwd.

In die periode was u een zeer actief militant voor het DHKP-C en werkte u zich snel op tot een belangrijke kaderpositie, waarbij u als verantwoordelijke fungeerde voor het organiseren van betogingen, persconferenties en andere activiteiten en voor het werven van nieuwe leden. Na meer dan 11 maanden voorarrest werd u op 14.10.2003 in voorlopige vrijheid gesteld. U werd uiteindelijk vrijgesproken van de u ten laste gelegde feiten. Sindsdien bent u veel minder actief binnen de organisatie DHKP-C en bekleedt u geen leidende positie meer. U wordt aldus beschouwd als sympathisant van de organisatie.

Toen u het proces-Erdal bijwoonde op 23.01.2006 werd u opnieuw aangehouden ingevolge het Duits aanhoudingsbevel van 10.02.2003 met het oog op uw uitlevering aan Duitsland, dewelke plaats vond op 18.05.2006, u werd er namelijk van verdacht tussen juni 1998 en 12 februari 1999 lid te zijn geweest van een terroristische vereniging binnen de DHKP-C dewelke in 1995 in Duitsland was ontstaan en die erop gericht was de "revolutionaire strijd" van de organisatie op die manier te bespoedigen. Ze bestrafte de dissidenten en verraders met de dood en handelde gewelddadig overwegend door brandstichtingen tegen Turkse instellingen in Duitsland. Voor de financiering eisten ze giften van Turken die in Duitsland leefden, waarbij ze ook niet terug deinsden voor het gebruik van geweld. Sedert begin 1999 zou de terroristische vereniging binnen de DHKP-C echter niet meer bestaan. Het gebruik van geweld werd stopgezet U was reeds in het jaar 1997 en in de eerste helft van het jaar 1998 als activist werkzaam voor de organisatie.

U verkocht in april 1997 de partijkrant in Frankfurt. Eind september 1997 en in december 1997 wendde u zich tweemaal schriftelijk tot de organisatie en smeekte erom actief te mogen meewerken. U leidde vanaf juni 1998 als verantwoordelijke van een comité het gebied Darmstadt/Aschaffenburg/Frankfurt am Main en u was onder andere verantwoordelijk voor de bewaring van de wapens en het gebruik ervan bij de verkoop van kranten of de inzameling van giften.

U nam aan meerdere bijeenkomsten van functionarissen van een hoge rang deel met als doel brandstichtingsdelicten en misdrijven met dodelijke afloop net zoals andere militaire acties van de terroristische vereniging te plannen en voor te bereiden. U werd op 02.11.2006 door het Oberlandesgericht Frankfurt am Main veroordeeld tot 2 jaar gevangenisstraf met probatie-uitstel voor 3 jaar wegens deelname aan een terroristische organisatie.

U werd dezelfde dag vrijgesteld uit de gevangenis van Weiterstadt met het bevel om het Duitse grondgebied uiterlijk op 05.11.2006 te verlaten en u keerde terug naar België, waar u het verder verloop van uw asielprocedure afwachtte.

Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren dd. 17.01.2019 blijkt dat ingevolge een rechtshulpverzoek van Oostenrijk aan België dd. 31.01.2017 op 27.02.2017 een Belgisch strafonderzoek werd opgestart naar internationale cocaïne en heroïnehandel. In het Oostenrijks dossier was u samen met de eerste beklaagde, bendeleider T. M. in beeld gekomen na belastende verklaringen van verdachten T.M. en T.N. en het resultaat van telefoonbewakingsmaatregelen. Het onderzoek in Oostenrijk was gericht op een voornamelijk Koerdische groepering die ervan verdacht werd minstens sedert midden 2016 in grote hoeveelheden verdovende middelen (cocaïne en heroïne) te hebben ingevoerd vanuit Antwerpen en Rotterdam naar Lyon, Berlijn, Keulen en Wenen om ze daar te verkopen. Verder bleek dat de organisatie gebruik maakte van voertuigen die voorzien waren van geheime opbergvakken, die enkel konden geopend worden door het stellen van verschillende handelingen waardoor het ontdekken ervan bij een politiecontrole nagenoeg uitgesloten werd. "TM legde tijdens zijn verhoor van 4 januari 2017 de volgende bekentenissen af. Volgens T. was eerste beklaagde de nummer één van de drugshandel waarin hijzelf ook een rol had. "Y. (tweede beklaagde - u) was een koerier van eerste beklaagde, net zoals A (zesde beklaagde) en T. zelf.

Eerste beklaagde werd in het gezelschap van Y. (tweede beklaagde - u) gecontroleerd in Keulen na een drugstransport. De drugs waren al weg, maar er zat wel 100.000 euro in de auto (VW Passat) verstoppt. De verklaring van T. werd wat dit punt betreft bevestigd door inlichtingen bekomen van EPICC. Op 7 oktober 2016 werd tweede beklaagde (u) gecontroleerd samen met eerste beklaagde, die zich identificeerde als K.F. Tweede beklaagde bestuurde opnieuw de VW Passat, voertuig ook op zijn naam ingeschreven. Tweede beklaagde zou eerste beklaagde opgehaald hebben in Hongarije en via Oostenrijk waren ze op weg naar België. Tweede beklaagde was in Duitsland gekend als lid van de terroristische vereniging PKK. Daarom werden eerste en tweede beklaagde gecontroleerd. In de middenconsole lag een notitieboekje met adressen te Keulen en vermelding van bedragen. Het voertuig VW Passat werd omgebouwd tot een smokkelvoertuig. In de middenconsole werd een verborgen ruimte ingebouwd waarin 7 à 6 kilo heroïne kon opgeborgen worden. Het voertuig werd voornamelijk gebruikt om cocaïne en heroïne vanuit België of Nederland naar Berlijn te smokkelen. Cocaïne kwam van België, Antwerpen. Heroïne kwam van Nederland, Rotterdam. De afnemers namen contact met eerste beklaagde. T. Y. (u) of A. gingen dan de drugs halen in Rotterdam of Antwerpen om ze rechtstreeks naar de bestemming te brengen dan wel ze via België door te sluizen omdat ze nog moesten verpakt worden in een woning. De drugs werden vacuüm verpakt zodat ze niet konden gedetecteerd worden door een drugshond. De koeriers namen ook het geld aan en brachten het naar eerste beklaagde of de leveranciers. T. en de andere koeriers ondernamen smokkelritten naar Keulen, Berlijn, Frankrijk en Wenen. T. verklaarde sinds mei/juni 2016 als drugskoerier voor eerste beklaagde te werken. In diezelfde periode werkte Y. ook voor eerste beklaagde. A. was er een tweetal maanden bij. Er waren twee smokkelvoertuigen; het voertuig van T. en het voertuig VW Passat. Eerste beklaagde ging op zoek naar een Hyundai 35I (hetwelk op uw naam werd ingeschreven) omdat dit voertuig van een nog grotere verborgen ruimte voorzien kon worden. De Gsm-toestellen van T.N. werden geëxploiteerd. In zijn Gsm-toestellen waren nummers opgeslagen gebruikt door eerste, tweede (u) en derde beklaagde(...)"

Op grond van het in België gevoerde telefonieonderzoek, de bevolen taps en uitgevoerde (technische) observaties werd door de politie tussen gekomen bij een drugsdeal op 5 mei 2017 te Borgerhout, B. waarbij u op heterdaad werd betrapt

De strafrechter van oordeelde: "De schuld van tweede beklaagde (u) aan de tenlasteleggingen D.1, D.2, E.1, E.2 en F.1 staat vast op grond van de vaststellingen en resultaten van het strafonderzoek. Ze wordt overigens ook niet betwist door tweede beklaagde (u) wat betreft de uitvoer van cocaïne naar Duitsland en Hongarije, de verkoop van cocaïne te Genk, te As en elders in het Rijk en het bezit van cocaïne te Genk; te As, Antwerpen en elders in het Rijk.

Wel betwist tweede beklaagde (u) de volgende (delen van de) tenlasteleggingen; invoer van cocaïne, uitvoer van cocaïne naar Frankrijk, Oostenrijk, in- en uitvoer van heroïne naar Duitsland, Frankrijk, Oostenrijk en Hongarije, in- en uitvoer van cocaïne en heroïne te Oostenrijk, bezit van heroïne (...) te Genk; te As en te Antwerpen. Tweede beklaagde (u) was betrokken bij de drugsdeal die op 5 mei 2017 plaatsvond in de B. in Antwerpen. Hij (u) bracht eerste beklaagde naar de plaats van overhandiging met zijn voertuig Hyundai, hij (u) overhandigde de sporttassen met geld aan vierde beklaagde en hij (u) ontving van vierde beklaagde een zak met pakketten cocaïne, die naderhand werd gevonden door de politie op de achterbank en in de verborgen ruimte van het voertuig Hyundai waarvan tweede beklaagde (u) de bestuurder was. T.N. - wiens verklaringen geloofwaardig zijn gelet op de ondersteuning die ze vinden in het strafonderzoek - verklaarde dat tweede beklaagde (u) drugs ging ophalen in Rotterdam en Antwerpen waarbij de drugs van Rotterdam gespecificeerd werd als heroïne en de drugs van Antwerpen gespecificeerd werd als cocaïne. T. verklaarde ook nog dat tweede beklaagde (u) instond voor het vacuüm verpakken van de drugs, die - gelet op de verklaringen van T. dat hij voornamelijk heroïne smokkelde - noodzakelijkerwijze ook betrekking heeft op het verpakken van heroïne, die T. ging ophalen o.a. in de A. te Hasselt, woonplaats van tweede beklaagde (u). De verklaringen van T. worden op dit punt ondersteund door het sporenonderzoek dat werd uitgevoerd in de blauwe Fiat Stilo waarvan tweede beklaagde (u) verklaarde dat hij deze aankocht voor kleinere afstanden. Dat het voertuig effectief werd gebruikt om drugstransporten te doen blijkt uit het sporenonderzoek, namelijk werden in de stoffilters (...) sporen gevonden van cocaïne in de kofferruimte en van cocaïne en heroïne in de verborgen ruimte. In het Gsm-toestel van T. werd ook het nummer van tweede beklaagde (u) opgeslagen zodat mag aangenomen worden dat T.-gelet op zijn specifieke opdracht om heroïne te vervoeren -met tweede beklaagde (u) in contact stond in het kader van de heroïnehandel naar Duitsland, Oostenrijk en Hongarije, Tweede beklaagde (u) verklaarde hierover op 24 augustus 2017 dat hij meermaals naar Hongarije ging met eerste beklaagde en dat T.N. daar ook telkens was om verdovende middelen af te leveren waarbij het om heroïne betrof. Bovendien was tweede beklaagde (u) degene die de drugs (heroïne en cocaïne) vacuüm verpakte in de A.. Tweede beklaagde (u) heeft bijgevolg rechtstreeks meegewerkt aan de drugssmokkel naar alle landen waar eerste beklaagde actief was, namelijk Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk en Hongarije door ofwel transporten te verrichten ofwel de drugs te prepareren voor transport naar het buitenland. De verklaringen van T.N. met betrekking tot het aandeel van tweede beklaagde (u) in de internationale drugshandel worden overigens ondersteund door de overeenstemmende, doch onafhankelijk afgelegde verklaringen van zesde beklaagde en de resultaten van het strafonderzoek. (...) De rechtbank verwijst eveneens naar de observaties en synchroon lopende taps op 31 maart 2017, 1-4-5-6-22-23-25-26-29 april 2017 waarbij tweede (u) en achtste beklaagde (M. G.) bij herhaling verdachte handelingen stelden ter hoogte van de achterzijde van het voertuig Hyundai (...) Meermaals werd vastgesteld dat tweede en achtste beklaagde in het voertuig zakken plaatsten in de verborgen ruimten dan wel zakken uit de verborgen ruimte haalden (...) waarvan is komen vast te staan dat ze werden gebruikt om drugs/geld te overhandigen. Meermaals werd vastgesteld dat zij zich naar de B. te Antwerpen verplaatsten, plaats die werd geïdentificeerd als plaats van overhandiging van drugs/geld. Onderzoek van de zendmastgegevens op het nummer (...) in gebruik door tweede beklaagde (u), toont aan dat het nummer gecapteerd werd afwisselend onder masten te Nederland, Frankrijk, Duitsland, Hongarije, Tsjechië, Oostenrijk en Zwitserland en dit dagelijks of met slechts korte tussenpozen in de periode van 10 september 2016 tot en met 3 maart 2017. Opnieuw bevestigt dit de verklaringen van T.N. Op grond van de voorgaande verklaringen en resultaten van het strafonderzoek, alsook op basis van de telefoniehistorieken, data en gesprekken met de verschillende Gsm-nummers die tweede beklaagde gebruikte (...), alsook de gegevens van het GPS-toestel in het voertuig Hyundai (...), kan geconcludeerd worden tot- minstens 16 transporten drugs/geld over en weer van Antwerpen naar Amsterdam, soms tot twee keer per dag; - minstens 4 transporten naar Frankrijk drugs/geld; - minstens 10 transporten geld/drugs naar Hongarije en Oostenrijk; - minstens 27 transporten drugs/geld naar Duitsland en Zwitserland; en dit in de periode van 6 september 2016 tot en met 5 mei 2017. Zelf geeft tweede beklaagde toe 37 transposen te hebben gedaan voor een totaal van 145 kilogram cocaïne. De verklaringen hebben dan enkel betrekking op drugstransporten terwijl er ook geldtransporten zijn geweest zodat voorgaande vaststellingen van de verbalisanten correct voorkomen. (...) In de tenlasteleggingen D.1, D.2 en F1 is telkens voorzien dat de misdrijven daden van deelneming zijn aan de hoofd-of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging.(...) Tweede beklaagde was rechtstreeks betrokken bij de cocaïne- en heroïnehandel als koerier en verpakker van drugs. Bovendien faciliteerde hij de drugshandel door de woning in de Albertkanaalstraat op zijn naam te huren en voertuigen met verborgen ruimten op zijn naam te laten inschrijven (twee voertuigen Hyundai). Het wetens en willens onderhouden van contacten met eerste beklaagde en de respectievelijke bendeleden in combinatie met het leveren van een bijdrage tot het operationeel zijn van de bende (...) verenigen in al hun facetten de constitutieve bestanddelen van het misdrijf van artikel 322 Sw. Onder tenlastelegging 1.1 wordt tweede beklaagde vervolgd wegens tussen 1 januari 2016 en 6 mei 2017 deel te hebben genomen aan de beslissingen van een criminele organisatie

te Genk, As en elders in het Rijk; (...) Specifiek wat betreft tweede beklagde (u) en de lastens hem (u) weerhouden deelname aan de beslissingen van de criminele organisatie verwijst de rechtbank naar de volgende elementen: - de omstandigheden waarin de woning te Hasselt, Albertkanaalstraat werd gehuurd; - de inspraak die tweede beklagde (u) had bij de aankoop van voertuigen die geschikt werden bevonden om verborgen ruimten in te maken;- het gegeven dat tweede beklagde (u) zich eveneens met de financiën bezig hield, nl. bij afwezigheid van eerste beklagde was hij degene die het geld in ontvangst nam van drugdeals (...) en het beheerde (...), vijfde beklagde verklaarde hieromtrent op 19 september 2017 dat hij de cocaïne die hij aankocht bij de eerste beklagde altijd betaalde aan tweede (u) of derde beklagde; - de vaststelling dat het nummer van tweede beklagde als contact werd opgeslagen in de Gsm-toestellen die T.N. gebruikte; - de vaststelling dat tweede beklagde (u) vaak eerste beklagde vergezelde tijdens belangrijke druggerelateerde ontmoetingen en afspraken; - de hoeveelheid transporten naar alle landen waar eerste beklagde actief was; - zijn rol als verpakker van drugs in de woning die hij deelde met eerste beklagde; -zijn betrokkenheid bij de huur van de woning te As, die hij samen met achtste beklagde ging opkuisen niettegenstaande ze niet voor zijn verblijf was bestemd en waarvan lopende het onderzoek is gebleken dat dit pand ook dienstig was voor de drugshandel wat de coördinerende rol van tweede beklagde (u) aantoont. De voorgaande elementen tonen allen reeds afzonderlijk, doch zeker samen gelezen, aan dat tweede beklagde een sleutelrol had binnen de vereniging/ criminele organisatie rond eerste beklagde.”

Bij het bepalen van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de maatschappelijke impact van de bewezen verklaarde feiten, uw persoonlijkheid en uw gunstig strafrechtelijk verleden wat betreft correctionele veroordelingen. “De in hoofde van tweede beklagde (u) bewezen verklaarde feiten zijn ernstig. De handel in drugs is louter gericht op snel geldgewin. Daarbij wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die verdovende middelen de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. Gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole riskeert de eindgebruiker soms zonder het te weten zijn leven. De omgeving van de gebruiker ondergaat gedwongen de drugsverslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden en met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit. Tweede beklagde (u) vervulde een belangrijke rol binnen de bende/organisatie van eerste beklagde zoals blijkt uit de beoordeling van de tenlasteleggingen en de specifieke rol die tweede beklagde (u) vervulde. Zijn (uw) invloed was wijd vertakt, zijn (uw) medewerking breed. Zijn (uw) medewerking loopt over een ruime periode (De weerhouden incriminatieperiode loopt van 1 januari 2016 tot 6 mei 2017). Het verzoek van tweede beklagde om aan hem de gunst van het (probatie)uitlestel te verlenen, zou - gelet op het voorgaande - geen gepaste reactie uitmaken op de bewezen verklaarde tenlasteleggingen”

De rechtbank veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 8 jaar en een geldboete van 16.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen. Wegens de 57 lastens u bewezen geld/drugstransporten werd een bedrag van 28.500 euro verbeurd verklaard, alsook 3.375 euro aan woninghuur voor de woning aan de A. die eerste beklagde voor u en tiende beklagde had gehuurd. U had nog om de toepassing gevraagd van artikel 43bis, 7e lid SW maar gezien de minimale begroting van de vermogensvoordelen ging de rechtbank daar niet op in. U dient ook 5% van de gerechtskosten (58.910,17euro) te betalen, wat neerkomt op 2.945,5 euro, 200 euro als bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en occasionele redders, 20 euro voor het fonds voor juridische tweedelijnsbijstand en een rechtsplegingsvergoeding van 53,58 euro. U hebt van uw 8 jaar gevangenisstraf bijna 3 en een halfjaar doorgebracht in detentie en sinds 22.10.2020 bent u vrij onder voorwaarden.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: *46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.

47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54.

Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999, Calfa, C- 0348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Voor de SURB Antwerpen stelde u "dat u bij de feiten betrokken geraakte omwille van financiële problemen. Uw tweede echtgenote zou op materieel vlak steeds meer geëist hebben waardoor u enkele persoonlijke leningen afsloot en zo van de regen in de drup terecht kwam. U kende de hoofdbeklaagde uit de Turkse gemeenschap in Genk. U wist met welke activiteiten hij zich bezighield en stelde hem zelf voor hieraan deel te nemen. In het vonnis is er sprake van deelname aan 37 (drugs)transporten, maar u stelt nu dat het slechts om 5 tot 10 transporten ging. U zegt wel dat u wel uw verantwoordelijkheid wil opnemen voor de feiten, maar u ontkent een grote speler geweest te zijn in de bende. De PSD heeft de indruk dat u met betrekking tot de feiten het achterste van uw tong niet laat zien* De PSD stelt dat er geen verleden van antisociaal gedrag is vermits u pas op uw 39ste in aanraking kwam met justitie. Er kunnen evenmin antisociale cognities vastgesteld worden. Anderzijds heeft u er wel doelbewust voor gekozen om het makkelijke geldgewin boven de geldende maatschappelijke normen te stellen. (...) Vermits erdoor de PSD geen specifieke psychopathologie wordt weerhouden is een psychologische begeleiding niet noodzakelijk. Vooral een inkomen uit tewerkstelling, controle en opvolging van uw financiën zijn aangewezen. U wordt bijgestaan door de dienst Schuldbemiddeling van het CAW en u bent gestart met het afbetalen van de schulden ten gevolge van uw veroordeling. De rechtbank stelt vast dat er een voldoende veilig reclasseringsplan voorligt. Meer bepaald werden op het vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding de noodzakelijke voorzieningen getroffen om het recidiverisico maximaal in te perken. Het elektronisch toezicht (hierna: ET) wordt dan ook toegekend.(ci. vonnis SURB dd 21.02.2020). Als drugshandel uw antwoord is op financiële problemen, kan het risico op recidive niet worden uitgesloten. Dat u de voor de strafrechtbank bewezen verklaarde en toegegeven feiten nadien voor de SURB minimaliseert, wijst bovendien nog maar eens op uw manifeste bedrieglijke en onbetrouwbare persoonlijkheid.

Niettemin kende de SURB u op 16.10.2020 de voorwaardelijke invrijheidstelling toe. Zij motiveerde haar vonnis als volgt : " Bij vonnis van 21 februari 2020 kende deze rechtbank u ET toe. U brengt dit door in een kamer van een gemeenschapshuis in Genk, V.X. Uw verblijf hier is tijdelijk en u kijkt ondertussen uit naar een andere woonst. Bij de start van het ET kon u een IBO opleiding aanvatten. Na de lockdown omwille van de coronacrisis was het voor de werkgever echter niet meer mogelijk om u nog in dienst te houden. Sindsdien bent u werkzoekende en u wordt hierin ondersteund door de VDAB en het OCMW. Omwille van uw leeftijd en uw gebrekkige kennis van het Nederlands is dit geen evidente zaak. Vermits er door de PSD geen specifieke psychopathologie werd weerhouden werd een psychologische begeleiding niet noodzakelijk geacht. U kampt wel nog met schulden waaraan u afbetaalt en het OCMW staat u op financieel vlak bij. De justitie assistent rapporteert dat u de afspraken in het kader van het ET correct nakomt en dat u zich medewerkend opstelt. De gevangenisdirecteur en het openbaar ministerie adviseerden negatief omwille van het ontbreken van een tewerkstelling. Ter zitting blijkt echter dat u toch een aanbod heeft bekomen van de firma IZM Invest, dewelke bereid zou zijn u met een IBO-contract tewerk te stellen. De details hiervan dienen echter nog verder uitgewerkt te worden in samenspraak met de VDAB. Nu uit de verslaggeving van de justitie assistent blijkt dat de periode van ET gunstig geëvalueerd wordt; stelt de rechtbank vast dat het uitgewerkte reclasseringsplan voldoende recidive beperkend werkt. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt dan ook toegekend. U dient zich ervan bewust te zijn dat het verder naleven van de voorwaarden en afspraken uiteraard ook tijdens de VI nauwgezet zal opgevolgd worden."

Onder de u opgelegde voorwaarden dient u onder meer regelmatig te werken in dienstverband en de bewijzen daarvan voor te leggen aan uw justitie assistent; in eventuele periodes van werkloosheid actief

zoeken naar werk of een opleiding volgen en zodra mogelijk werken in dienstverband; een budgetbegeleiding te volgen bij een gespecialiseerde hulpverleningsinstantie en geen drugs bezitten of gebruiken en geen alcohol of medicatie misbruiken.

Het gegeven dat u thans een vaste job hebt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. U dient nog heel wat schulden af te betalen ingevolge uw veroordeling en bent in schuldbemiddeling bij het CAW. Het feit dat u telkens wetens en willens een actieve rol opneemt binnen criminele verenigingen wijst op een manifeste criminele ingesteldheid en een onbetrouwbare, valse persoonlijkheid.

Uit het vonnis dd. 17.01.2019 blijkt dat zesde beklaagde K.A. een fictieve tewerkstelling voor u had voorzien opdat u onder de radar zou blijven van overheidsinstanties (cf. p.84) waarvoor een afzonderlijk proces-verbaal werd opgesteld (inbreuken betreffende de sociale documenten (PV T G.69. F1/00678Q17).

Verder werd u tussen 06.02.2003 en 15.05.2013 5 keer veroordeeld door de politierechtbank tot geldboetes van 180 tot 500 euro voor het rijden zonder verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen (3 feiten) of inschrijving van uw voertuig (2 feiten) en 2 keer voor inbreuken op de verkeerswet.

De Weg code bevat alle Belgische regels inzake verkeersveiligheid, er zijn 4 graden van overtredingen, de vierde graad betreft de zwaarste overtredingen en zijn automatisch het voorwerp van een dagvaarding voor de Politierechtbank. U bent 5 keer door de Politierechtbank veroordeeld en hoewel deze veroordelingen geen correctionele overtredingen zijn, gaat het toch om ernstige overtredingen omdat zij de veiligheid van mensen in gevaar kunnen brengen, hetgeen, gezien de veroordelingen, niet uw eerste zorg lijkt te zijn geweest. Ze tonen ook uw gebrek aan respect voor de regels van de maatschappij waarin u leeft.

Tot slot staat u in de politiedatabank ANG nog gekend voor schriftvervalsing (PV's HA.X, AN.21., AN.21.X en TG.X), zware diefstal (PV HA.X), misbruik van vertrouwen (PV's DE.X en BR.X) en misdrijven i.v.m. de staat van het faillissement (PV's BR.X en AN.21 .X).

Uw gedragingen getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevend en georganiseerd karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid. Uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het fundamenteel belang van de maatschappij in het algemeen.

Gelet al deze elementen, wordt krachtens artikel 44bis, §1 een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde of veiligheid."

Uit deze motivering blijkt dat de verwerende partij op zeer uitgebreide wijze heeft gemotiveerd in het licht van artikel 44bis, §§ 1 en 4, van de vreemdelingenwet. Verzoeker is dan wel van mening dat de verwerende partij de gevolgen van de bestreden beslissing voor verzoeker niet heeft beschreven, maar hij weerlegt daarmee niet dat de bestreden beslissing, naast een afweging van het gevaar voor de openbare orde, uitgebreid motiveert met betrekking tot de duur van verzoekers verblijf, zijn familieleden, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, culturele en sociale integratie en de banden met zijn land van oorsprong. Verzoeker laat na enig concreet tegenargument aan te voeren tegen deze beoordeling. Verzoeker betwist ook nergens dat hij, omwille van zijn persoonlijk gedrag, een actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst of een ander land en dat hij door de bestreden beslissing gedwongen zou worden illegaal op het grondgebied te verblijven. Waar verzoeker aanvoert dat hij in een juridisch vacuüm zal terechtkomen, merkt de Raad op dat dit enerzijds een gevolg is van het beginsel van non-refoulement en anderzijds van zijn persoonlijke gedragingen.

De Raad merkt op dat de mogelijkheid dat het verblijf van een burger van de Unie wordt beëindigd zonder dat daarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, steun vindt in artikel 44ter, § 1, van de vreemdelingenwet. Verder dient opgemerkt te worden dat het feit dat verzoeker in een juridisch vacuüm dreigt terecht te komen, het gevolg is van enerzijds de eerbiediging van het beginsel van non-refoulement en anderzijds de beëindiging van het verblijf. Deze situatie vindt steun in de wet, zodat verzoekers betoog in wezen een wetskritiek inhoudt, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd besloten dat het algemeen belang in de huidige zaak primeert boven verzoekers persoonlijke belangen.

In de mate verzoeker artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker niet legaal in het Rijk kan verblijven en dat de commissaris-generaal het advies verstrekke om verzoeker niet terug te leiden naar Turkije niet inhoudt dat verzoeker in een situatie terechtkomt die van die aard en hardheid is dat kan worden gesteld dat hij wordt onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat hij nog steeds de steun geniet van zijn dochter en schoonzoon. Daarnaast merkt de Raad op dat personen die op onwettige wijze in België verblijven, ook wanneer zij niet van hun vrijheid zijn beroofd, dringende medische hulp kunnen genieten en een beroep kunnen doen op bepaalde vormen van bijstand die onder meer wordt verstrekt door niet-gouvernementele organisaties. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat wat hem betreft de drempel van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling zal worden overschreden.

Waar verzoeker tenslotte nog artikel 23 van de Grondwet aanvoert, merkt de Raad op dat deze bepaling geen directe werking heeft en derhalve niet voor de rechter kan worden afgedwongen, louter op grond van de inschrijving in de Grondwet.

Het middel is niet gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT